BOLŞEVİK PARTI İNŞASI İÇİN JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 129 ► Mayıs / Gûlan 2000 ► 250 000 TL

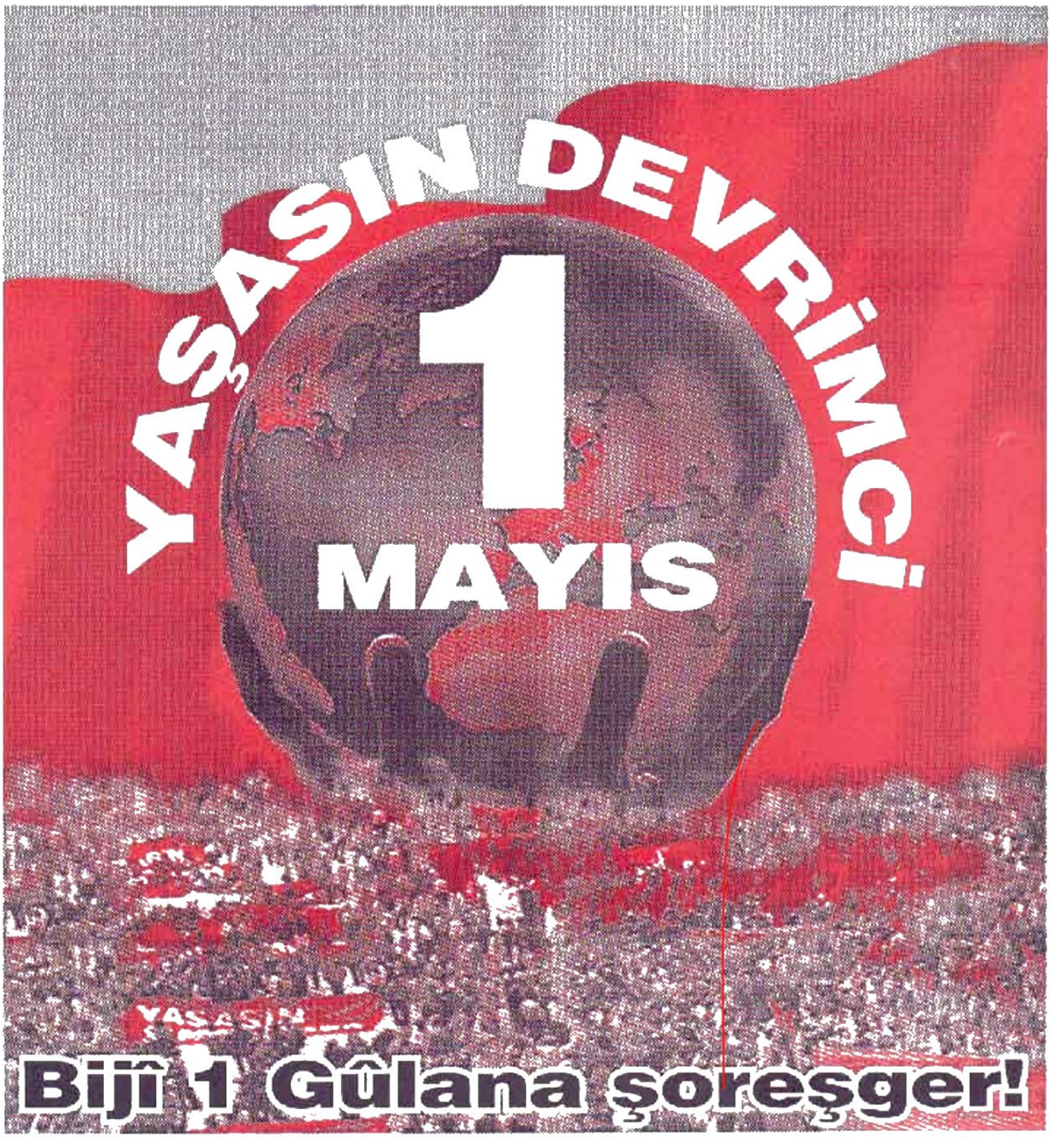

içindekiler

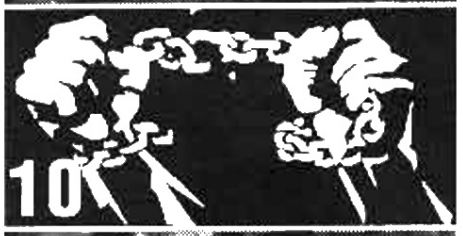

3 KISIRDÖNGÜDEN ÇIKIŞIN TEK YOLU VAR: BOLŞEVİK DEVRİM!

6 Yaşasın devrimci 1 Mayıs! Biji 1 Gûlana şoreşger!

10 İbrahim Kaypakkaya bolşevik mücadelede yaşıyor!

14 Hücre tipi cezaevlerine hayır!

16 Kürt ulusal sorununa ilişkin birkaç not...

21 Güven ve denetimin kimi sorunları üzerine...

23 Görevlendirmenin kimi sorunları üzerine...

26 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN — Özde değişen birşey yok!

28 BİLDİRİLER, HABERLER, OKUYUCU MEKTUPLARI — Tutarlı antifaşist olmak tutarlı antiemperyalist mücadeleyi gerektirir! — "Küreselleşme, bölgeselleşme ve emek" başlıklı sempozyum üzerine...

31 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

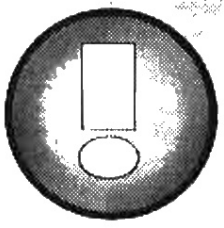

Değerli okurlar;
Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz.
İnternet adreslerimiz aşağıdadır...

YAZI KURULU

Egemenler yeni "cumhurbaşkanlarını" seçiyor...
Seçilen kim olursa olsun kazanan egemenler...

KISIRDÖNGÜDEN ÇIKIŞIN TEK YOLU VAR:

Bolşevik devrim!

Cumhurbaşkanı kim olursa olsun, o, cumhurun yani halkın başkanı değil, egemen sınıfların bir başkanı olacaktır. O bu sömürü sisteminin kendi için biçtiği işlevi yerine getirecek, düzenin savunuculuğunu ve temsilciliğini yapacaktır.

Aylardır kamuoyunun meşgul edildiği cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de yolun sonuna gelindi. Bilindiği gibi önce egemen sınıfların çok önemli bölümleri yakalanan istikrarı sürdürmek adına Demirel'in görev süresini uzatma yönünde tavır takındılar. Bunun için anayasanın cumhurbaşkanlığı seçimleri ile ilgili –cumhurbaşkanının bu kereye mahsus 7 yıllığına seçileceği– maddesinin 5+5 biçiminde değiştirilmesi girişimleri yapıldı. Bu girişimi başarılı kılmak için hem Fazilet Partisi'ne (FP) hem de tüm milletvekillerine açık rüşvet anlamına gelen iki anayasa değişikliği de, 5+5 ile "paket halinde" anayasa değişikliği meclise sunuldu. Anayasa değişikliğinin meclisten kazasız belasız geçmesi için ordunun "tavsiyeleri", hükümet başkanı Yılmaz'ın tehditleri, "ben işin dışındayım" demeye özen gösteren Demirel'in Çankaya'dan inmesi halinde "çiçek sulayıp, tavuk beslemeyeceği", "analarını ağlatacağı" vb. tehditleri, açık oy verme çağrıları vb. vb. geri tepti. Meclisteki anayasa değişikliği için gerekli çoğunluk –biraz da bu baskı ve tehditlere karşı tepkinin sonucu olarak– sağlanamadı. Dörtyüzden fazla milletvekilinin imzasıyla meclise sunulan anayasa değişikliği önerisi sonuçta, ikinci turda 300'ün altında oyla geri çekilmek zorunda kalındı. Kuşkusuz bunda tepkinin rolü olmasına rağmen belirleyici olan partilerin siyasi taktikleriydi. Hükümet ortağı Anavatan Partisi (ANAP) en başından itibaren aslında Mesut Yılmaz'ı cumhurbaşkanlığında görmek istiyordu. Fakat Demirel'e karşı açık tavır da alınmak istenmiyordu. Demirel'in onunu kesmek için aslında en kestirme yol onun seçiminin önünü açacak bir anayasa değişikliği önerisinin meclisteki reddedilmesiydi. Doğru Yol Partisi (DYP) içinde bir dizi milletvekili de Demirel'in hiç bir şart altında yeniden cumhurbaşkanı olmasından yana değildi. Demokratik Sol Parti (DSP) içinde, FP içinde, Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) içinde de çeşitli nedenlerle Demirel'le devam etmek istemeyenler –ki bunların sonuçta 250-300 arasında olduğu görüldü– epeyce çoktu. Böylece 400'ün üzerinde imzalı anayasa değişikliği önerisi, ne doğrudan kabul için gerekli 367

oyu, ne de referanduma götürmek için gerekli 330 oyu bulabildi.

Demirel cumhurbaşkanı adayı olarak devreden çıkarıldıktan sonra yeni cumhurbaşkanı adayları arayışı başladı. Bu noktada ANAP'ın ve Mesut Yılmaz'ın beklentisi hükümetin diğer iki ortağının da önerisi ile Mesut Yılmaz'ın adaylığının ilanı idi. Fakat özellikle Ecevit'in en baştan takındığı olumsuz tavırla Mesut Yılmaz'ın onu kesildi. Seçilme şansının çok düşük olduğunu gördüğü noktada, hükümet ortaklarına rağmen adaylık koymayı Mesut Yılmaz siyasi geleceği açısından doğru görmedi. Böylece ANAP'ın 5+5 formulunu engellemedeki siyasi taktiğinin esas amacı da boşa çıkmış oldu.

Adaylar konusunda hükümet ortakları arasında sürdürülen pazarlıklar, bu partilerden bir aday üzerinde anlaşmanın mümkün olmadığını gösterdi. Bu arada değişik milletvekilleri kişisel olarak -toplam 12 milletvekili, ki bunların içinde en şanslıları Meclis başkanı Akbulut ve FP'li Yalçıntaş idi- adaylıklarını ilan ettiler. Sonunda adaylık başvuru süresi dolmasına kısa süre kala önce hükümet partileri ortak aday olarak Anayasa Mahkemesi Başkanı Ahmet Necdet Sezer üzerinde anlaştılar. Daha sonra meclisteki muhalefet partileri de -başkanları nezdinde- Ahmet Necdet Sezer'i destekleyeceklerini açıkladılar. 25 Nisan'da 5 parti başkanı yanyana gelerek Anayasa Mahkemesi Başkanı Ahmet Necdet Sezer'i ortak cumhurbaşkanı adayı olarak destekleyeceklerini ilan eden bir deklarasyon yayınladılar. Bütün burjuva medya bu olayı "tarihi uzlaşma", "demokrasinin zaferi" olarak kutladı, kutsadı. Halbuki olan gerçekte meclis ve siyaset açısından tam bir iflas ilanıydı. Meclis kendi içinden herhangi birinin üzerinde uzlaşamadığını ilan ediyor; cumhurbaşkanını meclis dışından arıyordu. Ayrıca, guya "hür" olan milletvekilleri de genel başkanlarının kendilerine danışmadan aldıkları bir kararla baskı altına alınıyor, oylarına ipotek konuyordu. Olan buydu.

Ahmet Necdet Sezer'in seçilebilmesi -yine anayasa değişkiliği önerisinde olduğu gibi bir kazaya kurban gidilmemesi için, bu kez beş partinin başkanlarının ortak açıklamasına ihtiyaç duyulması, aslında hakim sınıf partileri açısından kendine, birbirlerine güvensizliğin boyutlarını göstermesi açısından ilginçtir.

Ahmet Necdet Sezer'in 5 partinin ortak adayı olabilmesi, en koyu kemalistlerle, dincilerin Ahmet Necdet Sezer ortak paydasında buluşabilmesi, "birinci cumhuriyetçilerin" de "ikinci cumhuriyetçilerin" de, PKK'nin de, bütün emperyalist medyanın da Ahmet Necdet Sezer'i "doğru seçim", "sürece uygun seçim" vb. biçiminde değerlendirmesinin temeli, Ahmet Necdet Sezer'in "her devrin adamı" olmasını mümkün kılan niteliklerıdır. 12 Eylül cuntasının Anayasa Mahkemesi'ne atadığı "parlak kemalist" bir hukukçu olan Ahmet Necdet Sezer, faşizmin en koyu döneminde bu parlak kemalist niteliğiyle 12 Eylul cuntasının güvenini kazanmış bir "hukukçu"dur. Rüzgârların başka yönlerden esmeye başladığı 1990'lı yıllardan itibaren Necdet Sezer'in "liberal demokrat" yanı ön plana çıkmaya başlamıştır. Bu dönemde devletin yüksek çıkarları açısından özellikle ilimli dinci kesimle uzlaşmadan yana tavır takınan Ahmet Necdet Sezer'in bu tavrı, ona sonuçta Anayasa Mahkemesi'nin "tutucu" üyelerinin oylarını ve Anayasa Mahkemesi Başkanlığı'nı kazandırmıştır. Türk hakim sınıflarının Avrupa Birliği (AB) üyeliği konusundaki ciddiyeti, Ahmet Necdet Sezer'i daha

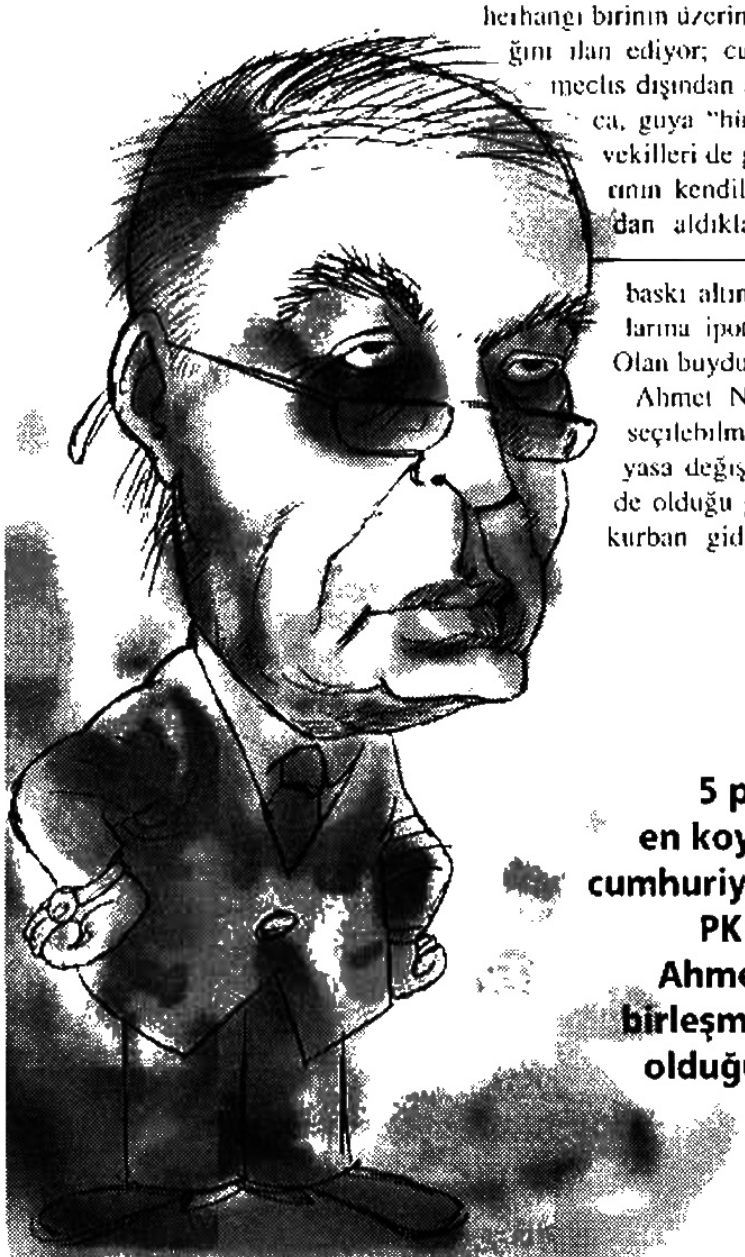

Ahmet Necdet Sezer'in 5 partinin ortak adayı olabilmesi, en koyu kemalistlerle-dincilerin, "birinci cumhuriyetçilerle" -"ikinci cumhuriyetçilerin", PKK'nin, emperyalist medyanın... Ahmet Necdet Sezer ortak paydasında birleşmeleri bu kişinin "her devrin adamı" olduğunun açık göstergesidir.

da cesaretli kılmış ve o Türk hukukunda, AB'nin normlarına aykırı olan yönleri açıkça adlandırmaya başlamış, örneğin 1982 Anayasasının bir dizi maddesinin değiştirilmesi gerektiği konusunda açıkça tavır takınmıştır. Bu tavırları onu bu anda, Yargıtay Başkanı ile birlikte, "ikinci cumhuriyetçilerin", "demokratik cumhuriyetçilerin" de umudu haline getirmiştir. Bu özellikleri yanında bilinen, ispatlı bir yiyiciliği vb. olmaması "şaibeli" olmaması da onu bir anda ortak aday haline getirmiştir.

Tek tek aday gösteren parti başkanları ve partiler açısından Ahmet Necdet Sezer'in değişik özelliklerine tekabül eden, değişik beklentiler sözkonusudur.

Ahmet Necdet Sezer'i aday gösteren 5 partinin Ahmet Necdet Sezer'in değişik özelliklerine tekabül eden, değişik beklentileri vardır.

Ecevit ve DSP açısından: Ahmet Necdet Sezer, bir yandan "demokratikleşme" vb. talep eden ABD ve batıya bir mesajdır. En yüksek yargı kurumunun başının cumhurbaşkanlığına getirilmesi, bu kişinin demokratik laflar da eden bir kişi olması, Türkiye'nin "sivilleşme ve demokratikleşme" yönünde adımlar attığının bir göstergesi olacaktır. Diğer yandan Ahmet Necdet Sezer, sağlam bir kemalist olarak, devletin devamlılığını sağlayacak, DSP'ye borçluluğu onu hükumet-cumhurbaşkanı ilişkilerinde ılımlı kılacak, istikrar sürdürülecek, onun aynı zamanda da ordunun da onayladığı bir kişi olması nedeniyle, devletin zirvesinde uyum devam edecektir vb. Şu söylenebilir: DSP'nin kendi içinden birini seçtiremediği şartlarda –ki bu mümkün değildi– Ahmet Necdet Sezer DSP'nin bulabileceği en iyi adaydı. Buna uygun olarak da DSP'nin oyları birkaç istisna dışında blok halinde ona gidecektir.

ANAP açısından: Mesut Yılmaz'ın seçilme imkânının ortadan kalktığı şartlarda ANAP içindeki Mesutçular açısından esas iş MHP'den ve DSP'den bir adayın seçilmesinin engellenmesidir. ANAP'ın içinden Akbulut'un cumhurbaşkanı seçilmesi de bir opsiyondur. Fakat Akbulut çözümünün yığınlar açısından bir "fikra" olduğunun bilincinde, bundan daha iyi bir çözümün olduğu şartlarda ona yanaşmak anlaşılır bir şeydir. ANAP ayrıca Mesut Yılmaz'ın seçtirilmemesi "fedakarlığının" karşılığı olarak hükumette elini güçlendirecektir.

MHP açısından: "Devletin başına Devlet"in gelmesi için henüz vakit erkendir. Bu durumda devlet savunucusu ve parti çıkarları değil, devletin yüksek menfaatlerini düşünen, uzlaşmacı bir parti görünümü çizen bir tavır MHP açısından en hayırlısıdır. Ahmet Necdet Sezer, şimdiki durumda MHP için –herkesin kabul edebileceği, üstünde birleşebileceği bir isim olarak– varolanlar içinde en iyisidir. MHP cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki tavır nedeniyle güçlenmeyi hesaplamaktadır. Tabii, Sadi Somuncuoğlu'nun adaylık koyma girişiminin kaba kuvvetle engellenmeye çalışılması, "Devlet"in deyimiyle "şık olmamıştır!". Aslında bu olay MHP'nin gerçek niteliği konusunda bilgi vermiştir. Fakat bu küçük bir kazadır!

DYP açısından: Ahmet Necdet Sezer, "her devrin adamı" niteliği ile DYP'ye uygun bir adaydır. Kaldı ki altına imza, yapılan açıklama vb. nın gizli seçimde DYP'ye getireceği bir yükümlülük vb. yoktur. Ayrıca seçimde Sezer'e yeter oy çıkmaması vb. halinde hükümeti sarsmak vb. de mümkündür.

FP açısından: Ahmet Necdet Sezer, 1982 Anayasası'ndaki kimi açık antidemokratik maddelerin değiştirilmesini isteyen tavrıyla, partı kapatılmalarını zorlaştırmak gerektiğini savunan tavırlarıyla, varolanlar içinde –FP nın kendi adayını seçtirmesinin mümkün olmadığı şartlarda– en iyi tercihtir. FP hükümet ortaklarının sağlam durduğunu gördüğü noktada, oylarını Sezer'e yönlendirmeyi kendi çıkarları açısından uygun görmektedir.

Zorluk, seçim açısından, seçimin gizli olmasından ve Sezer'in meclis dışından olmasından kaynaklanmaktadır. Bir çok parlamenter, meclis dışından birinin seçilmesini, meclisin içinden bu işe layık birinin bulunamaması anlamına geldiği biçiminde yorumlamakta ve Sezer'e bu gerekçe ile karşı çıkmaktadır.

27 Nisan'da yapılan birinci tur oylamada, Ahmet Necdet Sezer, parti başkanlarının ortak açıklamasına rağmen üçte iki çoğunluğu sağlayamamış, 281 oyda kalmıştır. 1 Mayıs'ta yapılacak ikinci turda da üçte iki çoğunluk aranmaktadır. Görünen en geç 276 oy aranan üçüncü veya dördüncu turda Sezer'in cumhurbaşkı olarak seçileceğidir. Hâlâ cumhurbaşkanlığı meclis içinden olsun tepkisiyle örneğin Akbulut'un çozum olma şansı da vardır. Fakat bu şans çok küçük bir şanstır.

Cumhurbaşkanı kim olursa olsun, o cumhurun yanı halkın başkanı değil, egemen sınıfların bir başkanı olacaktır. O bu sömüru sisteminin kendi için biçtiği işlevi yerine getirecek, düzenin savunuculuğunu ve temsilciliğini yapacaktır. Sezer'in seçilmesi halinde estirilecek "sivilleşme", "hukuk devleti olma" "demokratikleşme" rüzgârlarına işçiler, emekçiler kapılmamalıdır.

İşçi ve emekçiler açısından burjuvaların ettiği bu lafların bir kıymeti harbiyesi yoktur. Onlar için gerçek anlamda özgür, demokratik bir sistem yaratmak gibi güzel amaçlara varmak için bir önşart vardır: Sömüru sisteminin devrimle yerle bir edilmesi!

Üst tarafı boş laftır, gözboyamadır, düzen içi kozmetik operasyonlardır! Bunlar da halkın ihtiyaçlarına göre değil, egemenlerin ihtiyaçlarına göre düzenlenir. Şimdi onların ihtiyaçları AB normlarına Türkiye'nin uydurulmasını gerektiriyor. Ahmet Necdet Sezer de bu iş için uygun bir cumhurbaşkanı adayıdır!

28 Nisan 2000 ▲

YAŞASIN DEVRİMCİ

2000'li yılların bu ilk 1 Mayıs'ında görev; 1 Mayıs'ın kanla, canla yazılmış tarihine, devrimci geleneklerine sahip çıkmak, onları sürdürmektir! Görev; onu devrimci bir tarzda kutlamaktır! Görev; 1 Mayıs'ı yeni, sosyalist bir dünyayı yaratmak için bir savaş ilanı günü olarak kutlamaktır!

İkibinli yılların ilk 1 Mayıs'ı yaklaşıyor...

1 Mayıs dünya işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı mücadelesinden doğan, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

1 Mayıs; dünya işçi sınıfının emperyalist barbarlığa ve sömürüye karşı; insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya isteğini gür bir şekilde haykırdığı; emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele bayrağını yükselttiği kızıl bir gündür!

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tüm saldırıları karşısında dünya işçi sınıfı, emperyalist barbarlığın tek gerçek alternatifi olan sosyalizm düşüncesini yeni yüzyılın, yeni bin yılın ilk işçi bayramında güçlü bir şekilde alanlara taşımak sorumluluğuna ve görevine sahiptir! Bu 1 Mayıs'ta da görev, ücretli kölelik sistemine karşı öfkemizi haykırmak, sermaye cephesine karşı mücadelemizi yükseltmektir!

2000'li yılların ilk 1 Mayıs'ında da dünyada barbarlık hüküm sürüyor!

Dünya işçileri ve emekçileri, 2000'li yılların ilk 1 Mayıs'ını emperyalist barbarlığın, baskının ve sömürünün cenderesi altında karşılıyorlar! Emperyalistler ve işbirlikçileri daha fazla sömürü, daha fazla kâr için saldırılarını artırıyorlar. MAI, MIGA gibi anlaşmalarla sermayenin uluslararası saldırıları daha sistemli

BİJÎ 1GÛLANA ŞORESGER!

MAYIS

hale getiriliyor. İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü, özelleştirme, sendikasızlaştırma saldırılarının tırmandırıldığı, işçi sınıfının kazanılmış haklarının tırpanlandığı, iş yasalarında ve işin örgütlenmesinde patronların çıkarları doğrultusunda yeni düzenlemelere gidildiği bir dönemden geçiyoruz

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri her alanda saldırıda... Egemenler, emekçi yığınları birbirlerine düşürmek

için ideolojik saldırıya ağırlık vermekte, geniş emekçi yığınlarının bilinçlerini esir almaya çalışmaktadırlar. Saldırgan milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık, din, mezhep, cinsiyet ayırımcılığı... vb. ile işçileri, emekçileri bölüp parçalayan sömürücü sınıflar, onları birbirlerine düşman etmekte, sınıfsal birliği ortadan kaldırmakta, sömürü çarkının temellerine yönelebilecek her türlü devrimci hareketi çeşitli yol ve yöntemlerle kontrol altında tutmaya çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının sermaye cephesine karşı kazandığı zaferleri, açtığı yaraları "kimi tarihi kazalar" olarak görüp göstermeye çalışan sömürü sisteminin savunucuları, işçi sınıfının kurtuluşunun tek yolu olan sosyalizmin kapitalist düzenle mücadelesinde "bir daha ayağa kalkmamak üzere üzere yenildiğini", "öldüğünü" dünya yoksullarının beynine kazımakta, sistemlerarası savaşta kapitalizmin zaferle çıktığı görüşünü işçilere, emekçilere ellerindeki tüm araçlarla propaganda etmekteler.

"Elveda proletarya!", "Sosyalizm öldü!", "Tarih bitti! Kapitalizm kazandı", "Sınıf mücadelesinin yerini dinler ve kültürlerarası mücadele aldı!", "İdeolojiler artık demode!" vs. türünden teorilerle egemenler ve onların savunucuları korkunç bir beyin yıkama faaliyeti yürütüyorlar!

Onlar, "Yeni Dünya Düzeni", "Globalleşme" gibi isimlerle eski, köhnemiş sömürü sistemini dünya yoksullarına "yeni" olarak sunuyor; sömürüyü gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Gerçekte onların "yeni düzeni" emperyalist barbarlığın daha fazla kâr uğruna dünyayı yıkıma götürdüğü; ulusal baskının sürdüğü; gerici savaşların ve emperyalistlerin çıkarına sözde barışların dikte edildiği; erkek egemenliğinin emekçi kadınları baskı altında tuttuğu; sömürge ve bağımlı ülkelerin talan edildiği, yaşam temellerinin ortadan kaldırıldığı, insanlığın geleceğinin ipotek altına alındığı... düzendir!

Kısacası, yenilik sadece laftadır. Hüküm süren emperyalist barbarlıktır.

Emperyalist barbarlığın yoğun ideolojik saldırılarıyla bilinçleri karartılmış dünya işçi ve emekçilerinin büyük bölümü ne yazık ki bugün bu barbarlığı görebilecek durumda değil... İşçi sınıfının önemli bir bölümü bugün burjuvazinin etkisi altında; kapitalist sistemin devamı için burjuvazinin gösterdiği yönde ilerliyor!

Uzlaşma değil mücadele! Reform değil devrim! Kırıntı değil dünya!

Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin gerçekleri görmesi ve sömürü sistemine karşı mücadele etmesinin engellerinden birisi de reformizmdir! Bizzat işçi sınıfının sınıf örgütlerinin; sendikaların, işçi konfederasyonlarının. . merkezinde oturan sendika ağaları, işçilerin, emekçilerin haklarını sermayeye satmaktadırlar! Sınıf mücadelesi yerine sınıf uzlaşmacılığı siyasetini işçilere, emekçilere dayatan sendika ağaları; sömürücülerin kendilerine sunduğu kırıntı nimetlerden yararlanma karşılığında sistemin işçi sınıfı içindeki koltuk değneği görevini en iyi şekilde yapmaya çalışmaktadırlar.

Sermaye düzeninin cenderesi altında inim inim inleyen işçi sınıfının, gerçekleri görüp sömürü sistemine karşı örgütlenme ve sistemi devrimci bir tarzda değiştirme yönündeki çabalarına ket vuranlardan bir bölümünü de "yüksek siyaset yapma" adına piyasada dolaşan reformistler oluşturuyor.

Haydi 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!

Haydi devrim ve sosyalizm bayrağını yükseklere kaldırmaya!

Görev; "öldüğü", "bittiği" söylenen devrimin, sosyalizmin, komünizmin bayrağını 2000'li yılların bu ilk 1 Mayısında daha da yükseklere kaldırmaktır!
Görev; gerçekte kokuşanın, ölenin devrim ve sosyalizm değil, köhnemiş emperyalist-kapitalist sistem olduğunu ezilen, sömürülen geniş emekçi yığınlara kavratmaktır!

kapitalizmini savunuyor; "sosyal devleti sahiplenmeyi"(!) öneriyor! "Halkın malı" diye özelleştirmeye karşı çıkılırken devlet savunuculuğunda konaklanılıyor... Bunun için yürüyüşler, mitingler yapılıyor, "sosyal devlete sahip çıkmak" adına faşist devlete sahip çıkılması işçi sınıfına ve diğer emekçi katmanlara öneriliyor! Şüphesiz özelleştirme saldırısı işsizliğin daha fazla artması demek! Ancak bunu önlemenin yolu, mevcut sisteme, tekelci devlet kapitalizme destek vermek, onun devamı için mücadele etmek değil; liberaliyle, tekelcisiyle bu devleti bir bütün olarak yıkmaktır! Oysa reformistler ve sendika ağaları; bugünkü faşist devleti "sosyal" olarak göstermektedirler. Onlar, işçilere "sosyal devletten" yana olmayı öğütlemekle bu faşist devletten yana olmayı önermektedir!

Bu 1 Mayıs'ta da satılmış sendika ağaları ve reformist partiler alanlarda sınıf uzlaşmacılığını yimeleyecek, işçileri, emekçileri devletin peşine takma siyasetini dillendirecekler! Bu siyaseti yapanlar işçiden yana değil, sömürücü sınıflardan yanadır. Onlar bu siyasetle işçi sınıfının kurtuluşunu değil, ücretli kölelik düzenini savunuyorlar. Sömürünün kaynağı olan kapitalist sisteme karşı bir bütün olarak mücadele yerine, sistemin savunucusu faşist devletten yana olmak siyaset haline getirilmiş durumda. Sömürü sisteminin devamından yana olmaktan başka bir anlamı olmayan bu siyaset ne yazık ki, bugün işçi sınıfı içinde "solculuk", "sosyalistlik" adına savunulabiliyor.

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!

BIJÎ 1 GÛLANA ŞOREŞGER!

Emperyalizmin sosyalizme yönelik saldırılarına "sol"dan destek veren reformistlerin işçi sınıfına taşıdıkları bilinç, sistem savunuculuğudur! Sömürü sisteminin temellerine dokunulmadan, sistemin kimi göze batan yanlarının ufak tefek düzeltmelerle törpülenmesini "devrimcilik", "sosyalistlik" adına savunan reformistler, sınıf uzlaşmacılığı ve devlet savunuculuğunda sendika ağalarıyla buluşmakta, işçi sınıfının düzene muhalefetini reformist potada eritme görevini yerine getirmektedirler.

Bugün ülkemizde reformizm işçi sınıfına liberalizme karşı tekelci devlet

İşçi sınıfının değerlerine saldırıldığı, mücadelenin içinin boşaltılması çabalarından 1 Mayısların da nasibini aldığı, dünyanın birçok yerinde 1 Mayısın amacından saptırılmış bir şekilde sıradan bir bahar eğlencesi ya da en iyi halde işçilerin kimi kısmi ekonomik taleplerinin savunulduğu bir gün olarak kutlandığı günümüzde; 1 Mayıs'ı birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak devrimci içeriğine uygun kutlamak işçi sınıfının görevidir!

İşçilere, emekçilere sınıf mücadelesi yerine sınıf uzlaşmasını dayatanlara gerekli cevabı sınıf mücadelesini yükselterek verelim! Biz, reformlarla çivisi çıkmış köhne düzenin kimi yanlarını onarmak değil; devrimle somuru üzerine kurulu bu kohne duzeni yıkmak istiyoruz! Biz, kimi ufak-tefek hak kırıntıları karşılığında işçilerin, emekçilerin duzenin savunucusu konumuna çekilmesini değil, somurücu sınıfların olmadığı yeni dünyayı kazanmak istiyoruz!

Biz devrim ve sosyalizm istiyoruz!

Emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin baskı, somürü ve zulüm uzerine kurulu duzenlerinden kurtulmanın, somuruyü ortadan kaldırmanın tek yolu devrimdir! Barbarlık dünyasının tek alternatifi, sömurunun ortadan kaldırıldığı sosyalizmdir! 20. yuzyılın devrim deneyleri, emperyalist barbarlığa dur demenin mümkun olduğunu; 21. yüzyılda da barbarlığın tek alternatifinin devrim, sosyalizm olduğunu gosterdi!

Kuzey Kurdistan-Turkiye'de çeşitli ulus ve milliyetler Turk hakim sınıflarının baskı cenderesinde iyice sıkıştırılmaktadır. Onlar açısından bu ülke tam bir halklar hapishanesidir. Bu ulkede yaşayan ezilen ulus ve milliyetler kendi kimliklerine dahi sahip çıkamamakta, dilleri, kulturleri yasaklanmaktadır.

En son olarak PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketi de yıllarca yürüttüğu mucadelenin ardından hiçbir demokratik talebini elde edemeden Türk hakim sınıflarınca sistemin potasına çekildi. Somurgeciler bunu başarmanın keyfini çıkarıyor, Kurt ulusal hareketini tumüyle etkisizleştirmenin planlarını yapıyorlar.

Olgu bu olduğu halde Kürt ulusalcıları ulusal sorunun, Kurt ulusal sorunun çozümunu emperyalist sistem içinde arıyorlar. Onlar umutlarını emperyalistlere, Türk hakim sınıflarına bağlıyorlar. Bu siyaseti de "Demokratik Cumhuriyet" olarak adlandırıyorlar. Şimdi harıl harıl bunun için çalışıyorlar.

Biz, bu yolun yanlış olduğunu defalarca söyledik. Bu 1 Mayıs'ta bir kez daha haykırıyoruz: Ulusal sorunun gerçek çozumü devrimi gerektirir! Gerisi ham hayaldir! Kurt ulusal sorununun gerçek çozumunü isteyen devrim için mucadele etmek zorundadır. Bunun otesindeki çozum lafları kolelığın surdurülmesinden başka birşey değildir. Oyleyse bu 1 Mayıs'ta, "Demokratik Cumhuriyet devrim ışıdır! Halkların kardeşliği için tek yol devrim!" şıarlarını yukseltmek gerek!

Birlik, mücadele, zafer!

Emperyalizmin daha fazla kâr uğruna dunyayı barbarlığa sürüklemesine çağımızın en devrimci sınıfı olan, bu mucadelede zincirlerinden başka kaybedecek hıçbir şeyi olmayan, ama başardığı takdirde kazanacağı koca bir dünya olan işçi sınıfı dur diyebilir! Buzun kırılıp yolun açıldığı 1917 Rusya'daki Ekim Devrimi, 1949 Çin Devrimi, bir dizi Orta ve Doğu Avrupa ulkelerinde gerçekleşen devrimler bunun bir hayal değil, gerçekleşebilir birşey olduğunu gösterdiler. 20. yuzyılda proletarya onderliğinde gerçekleşen devrimler, 21. yüzyılda da dunya işçi sınıfının ve ezilen halkların yolunu aydınlatıyor!

2000'li yılların bu ilk 1 Mayıs'ında gorev, 1 Mayıs'ın kanla, canla yazılmış tarihine, devrimci geleneklerine sahip çıkmak, onları sürdurmektir! Gorev; onu devrimci bir tarzda kutlamaktır! Görev; onu dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların emperyalist dunya sistemine karşı başkaldırışının bir gunu olarak, yeni, sosyalist bir dunyayı yaratmak için bir savaş ilanı gunu olarak kutlamaktır!

Gorev, "olduğu", "bittiği" soylenen devrimin, sosyalizmin, komunizmin bayrağını 2000'li yılların bu ilk 1 Mayısında daha da yukseklere kaldırmaktır! Görev; gerçekte kokuşanın, olenin devrim ve sosyalizm değil kohnemiş emperyalist-kapitalist sistem olduğunu ezilen, somurulen geniş emekçi yığınlara kavratmaktır!

Görev; işçilerin emekçilerin haklarını kendi çıkarları için egemenlere satan sendika ağalarına karşı mucadeleyi yükseltmek, bunların asalaklığına son vermek ve mucadeleyi kendi ellerimize almaktır! Gorev, somurü duzeninin kimi yanlarını torpileyerek "duzeltmeye çalışan", işçilerin, emekçilerin devrimci enerjilerini çarçur ederek duzenin ekmeğine yag çalan reformistlere karşı mucadele etmektir!

Gorev, barbarlığa karşı, somürusuz bir dunya için bolşevizm bayrağı altında birleşmek, Bolşevik Partiler önderliğinde baskıya, somuruye ve her turden gericiliğe karşı örgutlenmek ve mucadele etmektir!

Haydı 1 Mayıs'a!

Haydı 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!

Haydı 1 Mayıs'ta devrim ve sosyalizm bayrağını yukseklere kaldırmaya!

FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLİŞİNİN 27. YILDÖNÜMÜNDE
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİNİN ÖNDERİ

İbrahim Bolşevik

İbrahim Kaypakkaya adı altın harflerle dünya komünist haraketinin tarihine yazılmıştır. Bu adın da simgelediği marksist-leninist öz, burjuvazinin ve onun çanak yalayıcılarının bütün "komünizm öldü" yaygaralarına rağmen, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan Türkiye)'nin ve tüm dünyada bolşevik partilerin pratiğinde yaşamaktadır.

Kaypakkaya mücadelede yaşıyor!

YER Vartınık, Mırık Mezrası... 1973 yılının Ocak ayı sonunda henuz 23 yaşında bır genç Dersim'de bır ıhbar üzerıne faşıst devletın kolluk guçleri tarafından tutsak alındı Faşıst katıller 4 ay suren yoğun işkenceler sonucu bu genci 1973'un 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gecesınde kurşunlayarak katlettıler...

Katledılen İbrahım Kaypakkaya'ydı...

Kuzey Kurdıstan-Turkıye'de 70'lı yıllarda komunizm bayrağını yenıden yukseklere kaldıran Ibrahım Kaypakkaya .

Ser verip sır vermeyen...

Dıyarbakır ışkencehanelerınden tum Kuzey Kurdıstan-Turkıye'ye yayılan bır dırenış geleneğını bayraklaştıran komunist onder İbrahım Kaypakkaya!

Olumler vardır, tay dağından yuce... Işte Ibrahım Kaypakkaya'nın olumu boyle bır olumdur O, gıderken ardından kısa bir omre sığdırılmış buyuk bır mucadele, bayraklaşmış bır dırenış geleneğı ve Kuzey Kürdıstan-Turkıye topraklarında Mustafa Suphı TKP'sınden sonra uzun bır dönem kullenıp kalmış Marksızm-Lenınızm ateşını harlayarak yarattığı bır komunist mıras bıraktı

İbrahım Kaypakkaya'nın bıraktığı mırasta neler var?

İbrahım Kaypakkaya 23 yıllık kısacık hayatında buyuk bır ışı gerçekleştırerek Kuzey Kurdıstan-Turkıye'de revızyonızmın ve oportunızmin kesın egemenlığıne karşı Marksızm-Leninizm, komunizm bayrağını açtı

İbrahım Kaypakkaya Kemalizme yaklaşım konusunda adeta bır yenıden doğuştur. Kemalızmın devrımcı ve sosyalıst hareket içinde yoğun bır etkısının bulunduğu, Kemalızmın, ılerıcılik, antıemperyalıstlik hatta devrımcılik olarak gorüldüğü bır ortamda İbrahım Kaypakkaya, Kemalizmin antıemperyalıstlığının sınırlarını guduklüğunü göstermıştir. Kemalıst devrım ve ıktıdarın işçilere-köylülere tüm emekçilere duşman olduğunu, kemalıst iktıdarın faşıst nıtelikte olduğunu cesaretle savunmuştur O, bu alanda buzu kıran komunist onderdir

Ibrahım Kaypakkaya faşizme karşı mucadelenin devrim mucadelesi olarak yurutulmesi gerektığı doğru duşuncesını savundu. O, antıfaşıst mucadeleyı mevcut sıstem içinde burjuvazının bır kesımının kuyruğuna takılmak şeklinde kavrayan reformist, kuyrukçu akımlara karşı mucadele eden tutarlı komunist bır onderdir.

Ibrahim Kaypakkaya, içınden çıkıp geldığı PDA'nın (Aydınlık/Şafak) "ılerıcı-kemalıst ordu" darbesine bel bağlayan legalıst, laçka orgutlenme planı ve uygulaması karşısında, merkezınde meslekten devrımcılerın bulunduğu lenınıst partı modelıyle çıkan komünist onderdir

İbrahim Kaypakkaya, örgut ıçı ve dışında ılkeli ve açık ıdeolojık mucadele ılkesını savunan ve uygulayan, PDA'nın —bugun MGK'nın sozcüsu gıbı davranan— revızyonist şeflerının kapalı kapılar ardında tezgâhladıkları komplolara rağmen ılkeli mücadeleden şaşmayan komunist onderdir

İbrahım Kaypakkaya, Kuzey Kürdıstan-Türkıye'de sosyalızm adına hareket eden gruplar içınde proletarya dıktatörluğu konusunda doğru tavır takınan tek onderdir. Kemalızmın sol içındekı etkısinden dolayı, solun (THKO, TİİKP, THKP-C) proletarya dıktatorlüğunu teorık olarak bile kavrayamadıkları dönemde Ibrahım Kaypakkaya proletarya dıktatorlüğünün sınıfsal nıtelığı, sosyalızm için mutlak gereklılığı, görevlerı konusunda esas olarak marksıst-lenınıst görüşlerı savunmuştur.

İbrahım Kaypakkaya proletarya önderliğindekı devrım için işçi-koylu ıttıfakının gerekliliğini savunmuştur. İbrahim Kaypakkaya bu alanda savunduğu marksıst-lenınıst goruşleriyle bır dızı burjuva kuyrukçusu görüşu mahkum etmıştır. O, mıllı burjuvazının ıkılı nıtelığını de çok net olarak ortaya koymuş, burjuvazı ile ittıfak kurulduğu şartlarda bile ona guvenılmemesi gerektığını vurgulamıştır.

TKP/ML'nın kurulduğu 1972 şartlarında uluslararası planda revizyonizm/oportunizm ile Marksizm-Leninizm arasındakı guncel mucadelede, Marksizm-Leninizmin devrımcı ozüne sahip çıkan çızgı, tum hata ve sapmalarına rağmen başını Çın

Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin çektiği çizgiydi. Yer yer "Mao Zedung Düşüncesi" adı altında da anılan bu çizgi Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren modern revizyonizme karşı mücadele içinde şekillenen bir çizgiydi. Kendisi çok ağır hata ve sapmalar içerse de bu çizgi Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkıyor, emperyalizmle uzlaşmayı değil onu yıkmayı bayrağına yazıyor; proletarya diktatörlüğünün "burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlük" olduğunu, proletarya diktatörlüğü şartlarında da devrimin sürdürülmesi gerektiğini savunuyor, proletarya ve halkları proleter dünya devrimine çağırıyordu. İbrahim Kaypakkaya, 1972 şartlarında Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü temsil eden bu çizginin savunucusu oldu, modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik etti. O bu tavrı takındığında kendisi dışında "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunduğu iddiasında olan sadece Aydınlık/Şafak revizyonistleri vardı. Onların "Mao Zedung Düşüncesi" savunusu ise gerçekte kemalist, milliyetçi, reformist, legalist bir çizginin "halk savaşı" palavraları ile süslenerek savunulmasından başka bir şey değildi. Sosyalizm adına konuşan diğer akımlar ise bu alanda ortayolcu bir çizgi izliyorlardı.

İbrahim Kaypakkaya, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ulusal sorunda "sol" içinde şovenist Kemalizmin "antiemperyalistlik" adına egemen olduğu bir durumda; "Kürt", "Kurdistan" sözcüklerinin bile tabu olduğu bir ortamda; "sol"un bu konuda yaptığı en ileri işin "Doğu Mitingleri" olduğu bir ortamda; proletaryanın birliği, halkların kardeşliği adına Kürt ulusunun varlığının açıkça reddedildiği şartlarda .. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını, onun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını açıkça ve cesaretle savunan, Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünün faşist Türk devletini yerle bir edecek ve sosyalizmin yolunu açacak demokratik halk devriminde olduğunu gören ve gösteren komünist önderdir.

O bu konuda doğru görüşleri geliştirip ortaya koyarken, kendi çevresindeki az sayıda komünist dışında, Kuzey Kürdistan-Turkiye'de, aynı Kemalizm konusunda olduğu gibi, kelimenin tam anlamıyla yalnızdı. Kürt milliyetçiliği temelinde siyaset yapanlar bile, İbrahim Kaypakkaya Kürt ulusunun varlığını ve ayrılıp ayrı devlek kurma hakkını açıkça savunduğu dönemde sorunun adını bile koymaktan çekiniyor, kaçınıyorlardı.

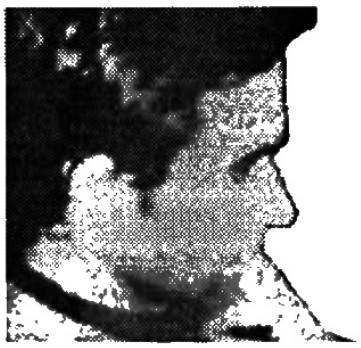

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gerçek barışa, halkların kardeşliğine, "Demokratik Cumhuriyet"e varmanın biricik yolunun, faşist Türk devletini işçilerin-köylülerin demokratik halk devrimiyle yerle bir etmekten, sosyalizmin yolunu açmaktan geçtiğini göstermek demektir.

İbrahim Kaypakkaya alçakgönüllüğü ile, öğrenmeye ve gelişmeye açık tavrı, özeleştiri silahını gelişmenin aracı olarak gören ve kullanan, söz ile öz birliğine belirleyici önem veren, görevin büyüğü-küçüğü arasında ayrım yapmayan, her konuda başkalarından talep ettiği şeyleri kendi pratiğinde yapmaya hazır olan ve yapan... tavırlarıyla kelimenin gerçek anlamında bir önderdi. Fakat o, en önde yürümesine rağmen, teorik kavrayışı diğerlerinden çok ilerde olmasına, pratik konusunda da yolgösterici bir insan olmasına rağmen, kendini diğerlerinden üstün gören ve gösteren davranışlardan uzak, "yanılmaz önder", her dediğinde bir keramet olan peygamber vb. pozlarına burunmeyen, kişiliğini öne çıkarmaya karşı olan, kolektif çalışmaya büyük önem veren gerçek komünist bir önderdi.

O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci komunizmin gerçek temsilcisi olan bir önderdi.

Kuşkusuz İbrahim Kaypakkaya ve onun önderlik ettiği TKP/ML hatasız değildi. Onun en büyük hatası o günkü donemde haklı olarak dunya çapında Marksizm-Leninizmin temsilcisi olarak görünen "Mao Zedung Düşüncesi" akımının yer yer Leninizm'den sapma anlamına gelen teorik ve pratik yanlışlarını görmemesi, buna bağlı olarak da Çin devriminin somut gelişme yolunun yanlış genelleştirilmesi ve Türkiye için de adeta bir şablon gibi kavranmasıydı. Onun bu hatası 1972 şartlarında genç bir komünist hareket için anlaşılabilir ve aşılabilir bir hataydı. Şimdi aradan geçen otuz yıla yakın zaman içinde ve geçmişin hataları İbrahim Kaypakkaya'nın gerçek sürdürücüleri olan biz bolşevikler tarafından, kendi hatalarımız olarak açıkça ortaya konup eleştirilmesine ve aşılmasına rağmen, "Mao Zedung Düşüncesi"ndeki yanlışların siyasi sonuçlarının neler olduğu

pratikte ortaya çıkmış olmasına rağmen, İbrahim Kaypakkaya'nın savunucusu olma adına onun yanlışlarına sarılanların, gerçekte İbrahim Kaypakkaya'nın komünist özü ile bir ilişkileri yoktur. Bunlar gibiler için, Lenin'in Rosa Luxemburg ve daha sonra onun hatalarını sistemleştirenler hakkında Rus atasözünden yaptığı benzetme geçerlidir. "Kartallar bazen tavukların seviyesine kadar inebilir, fakat tavuklar hiç bir zaman bir kartalın ulaştığı seviyeye yükselemezler!"

İbrahim Kaypakkaya Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketinin kartalıdır! O yalnızca Kuzey Kurdistan-Turkiye komünist hareketi açısından değil, bütün dunya komunist hareketi açısından, "Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları içinde en ileriyi temsil eden bir komunisttir.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da İbrahim Kaypakkaya ölum yıldönümünde çeşitli sıyasi güçler tarafından anılacak... Kimileri onun ardından ağıtlar ve övguler dizip onun gerçek mirasçısı olduklarını söyleyecek, onu dokunulmaz bir azız gibi görüp gosterecekler .. Kimileri İbrahim Kaypakkaya'nın şu veya bu ozelliğini one çıkarıp onu sahiplenmeye çalışacaklar.

Biz Bolşevikler için; İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ve tüm devrimci ve komunistleri anmak demek·

Onların marksist-leninist görüşlerine, marksist-leninist özlerine sahip çıkmak, bunları savunmak ve geliştirmek; onların Marksizm-Leninizm'den sapma teşkil eden görüşlerini ise reddetmek, bunları ozeleştiri ile aşmak demektir!

İbrahim Kaypakkaya'yı, onun şahsında tum komunist ve devrimcileri anmak demek, onun Kuzey Kurdistan-Türkiye marksist-leninist hareketine yaptığı önemli katkıları inkâr edenlere karşı mucadele ederken aynı zamanda onun hatalarını sistemleştirenlere karşı da mucadele etmek demektir!

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; bugün onun kurduğu TKP/ML'nin marksist-leninist özune sahip çıkıp onu hatalarından arındıran Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin biricik komunist partisi olan Bolşevik Parti'nin inşasını ilerletmek; Bolşevik Partı'yı her alanda güçlendirmek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; uluslararası planda ve Kuzey Kurdistan-Türkiye'de Marksizm-Leninizme saldıran her türden oportunizme, revizyonizme, reformizme karşı tavır takınmak; Marksizm-Leninizmi her türden oportünizme, revizyonizme karşı uzlaşmaz bir biçimde savunmak demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; bugün Kuzey Kürdistan-Turkiye'de gerçek barışa, halkların kardeşliğine, "Demokratik Cumhuriyet"e varmanın biricik yolunun, faşist Turk devletini işçilerin-köylulerin demokratik halk devrimiyle yerle bir etmekten, sosyalizmin yolunu açmaktan geçtiğini gostermek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek, onun ser verip sır vermeyen komünist tavrının kavranması; gerçek komunist önderlerle, adeta tapınılan, "güneş" yapılan, her sozunde keramet aranan teslimiyeti devrimcilik adına savunan onderler arasındakı farkın gorulüp gösterilmesi demektir

• • •

Evet, egemenler bundan 27 yıl önce kendileri için, haklı olarak "en tehlikeli", "devrimci komünizmin gerçek temsilcisi" olarak gördükleri İbrahım Kaypakkaya'yı bedenen aramızdan aldılar... Fakat onun duşüncelerini ve davasını yokedemediler. O bugun de proletaryanın ve ezilenlerın mücadelesinde yaşıyor, yaşamaya devam edecek!

İbrahim Kaypakkaya Bolşevık Partı'mızın mücadelesınde yaşıyor, yaşamaya devam edecek!

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; bugün onun kurduğu TKP/ML'nin marksist-leninist özüne sahip çıkıp onu hatalarından arındıran Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin biricik komünist partisi olan Bolşevik Parti'nin inşasını ilerletmek demektir.

O, devletle barışmayı oğütleyen, demokrasının, ozgurluğün faşist devletin çerçevesi içinde yapılacak reformlarla gerçekleşeceğini vaaz edenlerden çok daha canlıdır!

O, emperyalizmin demokrası sahtekârlığını gerçek demokrasıymiş gibi gorup kutsayanlardan çok daha canlıdır.

O, onun adını kullanarak, onun hatalarını derinleştiren ve sistemleştirenlerden çok daha canlıdır.

İbrahim Kaypakkaya adı altın harflerle dunya komunist haraketının tarıhıne yazılmıştır. Bu adın da sımgelediği marksist-leninist öz, burjuvazının ve onun çanak yalayıcılarının butun "komunizm öldu" yaygaralarına rağmen, Bolşevık Partı (Kuzey Kurdıstan Türkıye)'nın ve tum dunyada bolşevık partılerin pratiğinde yaşamaktadır ve bu oz her yerde işçi sınıfını er geç kurtuluşa taşıyacaktır Bugun güçlü ve yenılmez görünen emperyalizm tarıhın çöplüğunde er geç "hak ettiği" yeri alacaktır.

Nisan 2000 ▲

Faşist Türk devletinin ceza ve tutukevlerine yönelik saldırılarına karşı mücadele et!

HÜCRE TİPİ CEZAEVLERİNE HAYIR!

Devletin devrimcileri hücrelerde tecrit etme girişimlerine karşı çık! Hesap sor! Cezaevlerindeki baskı ve saldırılara karşı dışarıda mücadeleyi örgütle!

FAŞİST Türk devletinin ceza ve tutukevlerine yönelik baskı ve saldırı zincirine bir yenisi ekleniyor. Yeni saldırının adı faşist devlet tarafından "F tipi cezaevi sistemine geçiş!" olarak adlandırılıyor. Gerçekte ise değişiklik büyük koğuş sisteminden "hücre tipi" ya da "tecrit koğuşu" olarak tanımlanabilecek koğuş sistemine geçmektir.

Tecrit hücresine hayır!

BÜYÜK koğuş sisteminde tutuklu ve hükümlüler büyük koğuşlarda bir arada kalabilmekte, boylece çeşitli etkinlikleri kalabalık bir şekilde birlikte düzenleyebilmekte; kolektif olarak cezaevi yaşamını örgütleyebilmektedirler. Devrimci tutuklu ve hükümlülerin bir arada kalabilmeleri aynı zamanda faşist devletin ceza ve tutukevlerindeki devrimcilere yönelik saldırıları karşısında birlikte tavır geliştirmelerine, direnişler örgütleyebilmelerine ve seslerini duyurabilmelerine sınırlı da olsa olanak sağlamaktadır. Cezaevlerinde hücre yerine büyük koğuş sisteminin genel olarak uygulanır olması bugün devletin işine gelmemektedir.

Devrimcilerin koğuşlarda birlikte kalma gibi "haklara" sahip olması hiç de kolay olmadı. Devletin devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırıları ve onları bir bütün olarak teslim alma girişimleri ya da kazanılmış haklarını tırpanlamaya yönelik hemen her saldırısı karşısında devrimci tutuklu ve hükümlüler direnmiş; büyük mücadeleler yürütmüşlerdir. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin güçlü devrimci, direnişçi bir cezaevi geleneği vardır. Devrimci tutuklu ve hükümlülerin mücadeleler sonucu kazandıkları kısmi haklar devletin hiç de hoşuna gitmemiştir. Faşist devlet her fırsatta devrimci tutuklu ve hükümlüleri teslim almak için yeni bahanelerle yeni saldırılar düzenlemiştir. Devrimci tutuklu ve hükümlülerin bu saldırılar karşısındaki genel tavrı da direniş olmuştur. Devrimci değerlerinden, devrimci kimliğinden odun vermeyen tutuklu ve hükümlülerin yürüttüğü direniş karşısında gerçek isteğine ulaşamayan faşist devlet, cezaevlerindeki devrimci direnişi kırmak için yeni yöntemlere başvurmaktadır. İşte "F Tipi Cezaevi" saldırısı bu yöntemlerden birisidir.

Devlet, devrimcilerin cezaevlerinde birlikte hareket etmesini engelleme, onları yalnızlaştırma, bu yolla teslim alma şeklinde özetlenebilecek bir politika değişikliğini gündeme getirmiştir. Bunun için bir yandan yeni hücre tipi ceza ve tutukevleri inşa edilmekte, bu alana yeni kaynaklar aktarılmakta, diğer yandan kısmi bir afla "yer açma" planlanmaktadır. Bu konuda çalışmalar yoğunlaşmıştır.

Bu çalışmalar yanında devlet, kamuoyunu da çeşitli yalan, demagoji vs. ile hazırlamaya çalışmaktadır. Devrimci tutuklu ve hükümlülerin saldırılar karşısında gösterdiği direnişi "örgüt işi", "komün yaşamı", "örgüt korkusu", "devletin cezaevlerinde denetimi sağlama", "cezaevlerinin örgüt işgalinden kurtarılması gerektiği" vs. vs. olarak kamuoyuna duyuran devlet, ceza ve tutukevlerinde kendi gözetimindeki mafya çatışmalarını da, F tipi cezaevlerine geçmenin ideolojik hazırlığı için kullanmaktadır.

Bu politika yeni değildir. Bu plan özellikle 1980 askeri faşist cuntası döneminde devrimciler üzerinde uygulanan bütünüyle teslim alma saldırganlığının *bir devamı. 12 Eylül'ün cezaevlerinde* devrimci direnişler, canbedeli mücadeleler sonucu gerçek eşmesine izin verilmeyen başlıca politikaların günümüzdeki devamıdır. Faşist devlet birçok kez bu politikayı hayata geçirmeyi denemiş, ancak devrimci direniş bu saldırıyı püskürtmüştü.

Devletin bu politikasını gerçekleştirme yönündeki en son saldırılardan birisi Ulucanlar Cezaevinde gerçekleşti. 26 Eylül 1999'da yapılan bir saldırıyla 10 devrimciyi katleden, onlarcasını yaralayan devlet, Ulucanlar saldırısını hücre tipi cezaevlerine geçme yönünde propaganda amaçlı kullandı. Devrimcilerin cezaevlerine hakim olduğu, birçok "ateşli" silaha sahip oldukları, devletin kolluk güçlerine silahla direndikleri... vs. vs. yalan ve demagojilerle kamuoyunu cezaevlerinde düzen değişikliğinin gerekli olduğu yönünde işlemeye çalıştı. Bundan da öte; geçmişte cezaevlerinde meydana gelen kimi saldırılar ardından bu saldırıların failleri hakkında göstermelik soruşturma açan, hatta kimilerini yargılayan devlet, bu kez Ulucanlar saldırısının sorumlusu olarak devrimci tutuklu ve hükümlüler hakkında soruşturma açtı. Mağdur devrimci

tutuklu ve hükumlüler sanık sandalyesine oturtuldular!

Devlet otoritesini sağlamak ve F tipi cezaevine geçmek yonunde vaazlerde bulunanların ileri surdukleri "devletın cezaevlerine hakım olmadığı" görüşü tümuyle sahtekarlıktır. Bu görüşün ileri sürülmesi, çok açık olarak cezaevlerindeki devrımcı tutuklulara dayatılan hücre tipı sisteme geçiş saldırısının bir gerekçesidir.

Gerçekte devlet, cezaevlerine hakimdir Cezaevlerinde gorevlendirdiği binlerce, onbinlerce kolluk gücuyle buraları denetim altında tutan, gerektiğinde bu gücünü daha da artırma ımkanına sahip olan devlet, ihtiyaç duyduğunda koğuşlara saldıracak, insanları işkencelerden geçirecek, kurşunlayarak katledecek kadar cezaevlerine hakımdır! Devletin cezaevlerinde hakim olamadığı şeyler vardır: Devlet bir bütün olarak devrimcilere hakım değildir. Devlet, devrimcileri politik kimliğinden soyutlayamamakta; devrimcilerin bilinçlerini esir alamamaktadır. Oysa devlet, esas olarak devrımcıleri, ideolojik ve politik olarak teslim almak istemektedir! Faşist Turk devleti devrımcıleri yalnızlaştırdığı koşullarda onları ideolojik-politik olarak teslim alabileceğini düşunüyor. Ama faşist devlet bir kez daha yanılıyor! İbrahim Kaypakkaya örneğinde olduğu gıbi komünistleri ve devrımcıleri işkence tezgahlarında teslim alamayan devlet, onları hucrelerde de teslim alamaz. Hakım sınıfların çabaları boşuna! Onlar ne yaparlarsa yapsınlar devrımcıleri ideolojik-politik olarak teslim alamazlar. Bugüne kadar Kuzey Kurdıstan-Türkiye'de bir çok ceza ve tutukevinde devletın, devrımcıleri bir bütun olarak politik değerlerinden vazgeçmesi temelinde de teslim alma çabaları karşısında taviz vermeyen ve devletın bu saldırılarını can bedeli bir mucadeleyle geri puskürten devrımcı ve komunist tutuklu ve hukumluler, yeni saldırı dalgasını da geri puskurtecek, hücre tipi cezaevi dayatmasına karşı yanıtını direnişle verecektir!

Direneceğiz, kazanacağız!

FAŞİST devletın devrımcı ve komunist tutuklu ve hukumlulere yonelik türlü saldırılarına karşı devrımcı tutuklu ve hukumlülerın yapacakları tek şey dırenmektir!

F tipi cezaevine geçişte devlet kararlılığını çeşitli defalar vurgulamıştır. Ancak devrımcı ve komunistlerın de devletın bu dayatmasını kabullenmeyecekleri açıktır.

Devletin saldırılarına karşı anda yürüyen mücadele; faşist saldırılara karşı geri adım atmama, kazanılmış mevzileri koruma ve geliştirme mücadelesidir. Can bedeli mücadelelerle kazanılmış hakların tırpanlanması karşısında devrımcı ve komunist mahkumların her yolla dırenişi meşrudur. Komünist ve devrımcı tutuklu ve hükümlülerin tabutluklara konulması, hücre tipı cezaevi projeleriyle birlikte mücadele koşullarının ortadan kaldırılması, dahası hücrelerde yalnızlaştırma ve psikolojik yıldırma harekatıyla bilinçlerin teslim alınması operasyonunu devrimciler bir kez daha boşa çıkaracak, devletın hevesini kursağında bırakacaklardır.

Cezaevlerinde devrimci ve komünist tutuklulara saldırılar karşısında devrimci ve komunistlerin birlikte mücadelesi onemlidir. Bu konuda asgarı de olsa bir hazırlık vardır, saldırılara karşı topyekün bir dırenış bugünden örgutlenmiştir.

Bu konuda ılgınç bir nokta vardır: Geçmişte Türk devletını yıkma, devrımı, sosyalizmı gerçekleştirme vs. lafızlarla ortaya çıkan, gelmen noktada verdikleri mücadeleyi "toplumsal uzlaşma", "barış projesi", "demokratık cumhuriyet", vs. politikaya indirgeyen kımı sıyası orgutlerin cezaevlerındeki kıtlesi, surdurülen reformist politikaya zarar gelmemesi için olsa gerek(!) devletin saldırıları karşısında kayıtsız kalmaktadır. Şüphesiz bu davranışın altında sıyası bir duruş, devlete karşı yaklaşım, mucadelenın geldiği nokta vs. büyük etkendir Ancak bu konumda olanlar ve soruna tavır takınmayan ve kimi politik hesaplarla kendilerini faşist devlet saldırılarının dışında tutanlar devletın saldırılarından kendilerinin de etkileneceğini bilmelidirler. Son pışmanlığın fayda etmeyeceği akıldan çıkarılmamalıdır

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler...

Cezaevleri sadece orada yatan insanların sorunu değil, aynı zamanda sizin de sorununuzdur Aydın, ılerıcı, demokrat, devrimcı ve komunist güçlerin ortadan kaldırıldığı veya bunların etkisinin en aza indirilmiş olduğu; muhalefetin sisteme zarar vermeyen ya da en ıyı halde sistemin şu ya da bu yanlarını törpuleme temelinde şekillendiği bir toplumsal yapı egemenler açısından dikensiz gül bahçesidir. Sömurucu sisteme karşı muhalefeti örgutleme, sistemi değiştirme ve ezilenlere sömürünun ve baskının olmadığı bir dunyanın yaratılması mücadelesinde doğru yolu gösterme onurlu hedefiyle yola çıkan devrımcilerin faşist devlet tarafından teslim alınmaları ya da ımha edılmeleri en başta sizlerin zararınadır. Bunun için devrimcilerin katledilmesinin, teslim alınmak istenmeleri çabasına en başta ezilen, baskı altında tutulan sızler, çeşıtli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler karşı çıkmak zorundasınız.

Sizlerin kurtuluşu için canını ortaya koyan öncu devrımcı ve komunistlerin hücrelerde tecrit edılmesine, katledilmelerine karşı çıkın, hesap sorun!

Devrimcilerin politik kimliğinden arındırılması çabalarına karşı çıkın! Onların hucre tıpı cezaevlerine yönelik dırenışine dışarıdan bütun gucünüzle destek verin!

• • • • •

BİZ bolşevikler; faşist devletın cezaevlerindeki F tıpine geçiş adı altında piyasaya surduğu hucre dayatmasının karşısındayız!

Devrımcı tutuklu ve hükumlulere yonelik saldırılara karşı, direniş cephesini güçlendirelim; devletin saldırılarının püskurtulmesi için mücadeleyi yukseltelim!

Devletin devrımcıleri hucrelerde tecrit etme girişimlerine karşı çık! Hesap sor! Cezaevlerindeki baskı ve saldırılara karşı dışarıda mucadeleyi örgütle!

Hucre sistemine hayır!

Direneceğiz, kazanacağız!

Devrimci tutuklulara yönelen saldırıların hesabını devrimle soracağız!

Ya faşizm, ya devrim!

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Nisan 2000 ▲

Kürt ulusal sorununa

PKK'nin etkisindeki Kuzey Kürdistanlı emekçi kitleler ulusal baskıya karşı mücadelede nasıl ki PKK'nin verdiği silahlı mücadeleye umut bağladıysa; şimdi de PKK'nin TC ile barış siyasetine umut bağlamıştır. Burjuva demokrasisinin yüceltilmesi ve kitlelere kurtuluş olarak gosterilmesi siyaseti, ne yazık ki etkin durumdadır. Eşitlik, kardeşlik, ozgürlük gibi kitleleri etkileyen kavramlar, kıtleleri burjuva düzen içinde hareket etmeye yönelten siyasete kurban edilmektedir.

Hemen hemen butun devrimciler ulusal sorunda genel tavır takındıklarında ulus olgusunun kapitalizmin urunu olduğunu, ulusal sorunun gerçek çozumunun devrimle olacağını ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinin ve ortak mucadelesinin gerekli olduğunu vb. genel doğru tezleri savunmaktadırlar. Bu bağlamda devrimcilerden komunistlere kadar hemen hemen butun grup ve orgutler arasında gorunurde bir birlik vardır.

Fakat, ulusal sorunda somut, içinde bulunulan anda varolan ulusal hareket hakkında tavır takındığında ve sorunun detaylarına indiğinde gorunurdeki bu birlik yerini ayrılıklara terketmektedir. Ve sozkonusu ayrılıklar sorunu Marksizm-Leninizm bilimi ışığında doğru marksist-leninist yaklaşımla, Marksizm-Leninizm adına oportunist, şoven ve milliyetçi yaklaşımlar arasındaki ayrılıklar olarak kendisini gostermektedir.

Kuzey Kurdistan-Turkiye devrimci, komunist hareketinin bu konudaki tavrını en iyi biçimde ortaya koyan tavırlar, Kuzey Kurdistan'da yurutulen ulusal mucadeleye, Kurt ulusal hareketine ve bu harekete onderlik eden PKK'ye karşı takınılan tavırlardır.

PKK'nin Ocalan'ın esir alınmasından sonra, İmralı sureciyle birlikte aldığı yon ve taşıdı Turk devletiyle barışme çabalarıyla artık her şeyin butunuyle açığa çıktığı bir ortamda, devrimci gruplar birdenbire PKK'nin en keskin eleştirmenleri oluverdiler. Ve hemen hemen hepsi ilk geçmişte taşıdıkları tavırlarının ne kadar doğru tavırlar olduğunu tespit etmeye, "biz dedik" havalarına girmeye başladılar. Oyle ki, şimdi soylenenlere bakıldığında sozkonusu orgutlerin her zaman doğruyu soylediğini sanırsınız.

Fakat kazın ayağı öyle değil!..

Biz, şu ya da bu örgütün geçmişte ne dediğini hatırlatmasını ve belge olarak kamuoyuna sunmasını yanlış bulmuyoruz. Bu bağlamda karşı olduğumuz iki nokta şöyledir. 1) Geçmişte takındıkları tavırlarındaki yanlışların bugün doğru görüşler olarak gösterilmesine karşıyız. Yanlışların gizlenmesine karşıyız. 2) Kendileri "biz dedik" tavırlarını takındıkları halde, başkaları da çıkıp "biz böyle dedik" diye tavır takındığında böyle diyenlere "siz de hep biz dedik diyorsunuz" eleştirisini yöneltenlere karşıyız. Çifte standarta karşıyız

Bu konuda sorunun özü, gerçekten geçmişte takınılan tavırların doğru olup olmadığıdır.

PKK 1984'de silahlı mücadeleyi başlatmasıyla birlikte, gerek o dönem varolan örgütler, gerekse de 1984'ten sonra oluşan örgütler tavır takınma durumunda kaldı. 1984'ten 1999 İmralı sürecine kadar takındığı tavırlarda PKK'ye ve onun önderliğindeki ulusal harekete karşı tavırları zikzak çizmeyen devrimci örgüt yok gibidir. Zikzak tavırları olmayanların da esası yanlışlarını sürdürmede "tutarlı" davrandıklarından hep yanlışın savunuculuğunu yapmışlardır. Marksizm-Leninizm bilimine sahip çıktığını söyleyenler, kendisine komünist diyenlerin büyük çoğunluğu esas olarak yanlış konumda olmuşlardır. Bazen Türk şovenizmi tavırları, bazen de Kurt milliyetçiliğine el uzatan milliyetçi tavırları takınma durumunda kalmışlardır.

Çizgisi ve somut takındığı tavırlarda, PKK'yi değerlendirmede ve süreçte PKK'nin gelişme yönünün nereye gittiğini ortaya koymada temel yaklaşımında değişiklik olmayan ve Marksizm-Leninizm bilimiyle uyumlu, tutarlı ve doğru tavır takınan tek örgüt Bolşevik Partı (Kuzey Kürdistan Türkiye) olmuştur. Bu, devrimci kamuoyuna sunulan belgelerle kolayca kanıtlanabilir, inkar edilemeyecek bir olgudur. Bu olgunun bazı önemli köşe taşları şunlardır:

– PKK'nin çizgisinin değerlendirilmesi bağlamında yaptığımız temel tespit, PKK'nin çizgisine damgasını vuranın **burjuva milliyetçi** bir çizgi olduğu tespitidir. Bu tespit, bolşevikler olarak en başta takındığımız tavırdır ve bu doğrudur. PKK'nin varlığından bugüne kadar çizgisine damgasını vuran burjuva milliyetçiliği olmuştur.

– PKK'nin genel değerlendirilmesi konusunda, yer yer devlete karşı tavrının devrimci bir yana sahip olduğu vb. tespitler yapsak da, bunun PKK'nin genel değerlendirmede "devrimci örgüt" olduğu değerlendirmesini yapmaya yetmediğini; PKK'nin emperyalizme karşı tavrının tutarsız olduğunu, devrimcilere karşı şiddet kullanmayı hem teorik olarak savunduğunu hem de bu teoriye uygun pratiğe sahip olduğunu vb. vb olgularla birlikte ele alarak PKK'yi genel değerlendirmede, PKK'nin temel özelliğinin tek sözcükle tanımlanması istenirse, onun ne devrimci, ne de karşıdevrimci olarak değerlendirilemeyeceği; onun burjuva milliyetçi bir örgüt olduğu biçiminde olduğu tavrını takındık.

Soruna hep ak ile kara, "devrimci", "karşıdevrimci" ikilemiyle yaklaşanlar bizim bu tavrımızı bir türlü anlayamadılar! Anlamaları da mümkün değildi, çünkü bakış açıları dardı, yaklaşımları yanlıştı. Bir örgütün değerlendirilmesinde "ya devrimci, ya karşıdevrimci" şemasıyla kendilerini hapsedenlerin, bizim yaptığımız "ne devrimci, ne karşıdevrimci" değerlendirmesini anlayabilmeleri zordur.

Bu dar bakış açısı kendini reformist çizgiye rağmen TC'ye karşı mücadelede PKK'nin Kürt ulusunun ezilmesine karşı gelme noktasında haklı bir yana sahip olduğu ve bunun desteklenmesini anlayabilmeleri de güçleşmektedir. İmralı süreciyle birlikte PKK'nin reformizme dümen kırdığını, reformistleştiğini vb. tespitleri yapan örgütlerin İmralı öncesi PKK'ye "destek" vermesinin esas temeli, PKK'yi devrimci olarak değerlendirmeleridir. Yani, sözkonusu örgütler en geçinden, PKK'nin açıkça reformist çizgiye oturduğu 1993'ten itibaren PKK'nin reformist çizgiye sahip olduğu yönünde değerlendirmelere sahip olsalardı, bunların PKK'ye destek verme diye bir sorunları da olmayacaktı

– 1993 Mart ayında ilan edilen ilk tek yanlı ateşkes döneminde savunduğu siyasetle PKK'nin bütünüyle reformist bir çizgiye oturduğunu tespit ettik. 1993 sonrası savunulan siyaset ve takınılan pratik tavırlar bu tespitimizi hep yeniden onayladı.

– 1993'ten 1999 İmralı sürecine ve sonrası döneme kadarki gelişmelerin PKK'nin varolan siyasi çizgisinin mantıki bir sonucu olduğunu, özde bir şeyin değişmediğini; yeni olan yanların ise varolan çizginin değişik görüntüleri olduğunu tespit ettik

İmralı sürecinde Öcalan'ın tavrının açığa çıkması sonrasında, devrimci örgütler özde bir değişiklik olduğunu tespit etmeye çalışırlarken; bunların tavırlarına karşı PKK de, özellikle 1993 ve sonrası dönem hakkında bizim yaptığımız tespitlerin doğru olduğunu, yani TC ile barış siyasetinin 1993'ten bu yana stratejik bir siyaset olduğunu vb. tespit etmeye başladı

Buna karşı devrimci örgütlerin geçmişte takındıkları tavırları gözden geçirme, "Acaba yanlış mı yaptık?" sorusunu sormaları gerekirken, onlar, her zaman olduğu gibi yine "her zaman doğru söyleyenler" oldukları tavrını takındılar!

PKK'nin değerlendirilmesinde diğer bazı noktalar tezler halinde ifade edilirse şöyledir:

ilişkin birkaç nokta...

PKK Başkanı Abdullah Öcalan

– PKK'nin çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi ve sınıfsal değil, çıkış noktası ulusaldır, milliyetçidir

– Milliyetçilik burjuva siyasetidir Bu temelde de değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesini değil, ulusal temelde örgütlenmeyi savunarak değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri bölme siyasetini savunmuştur.

Devrim sorununda ilk çıktığı do-

nemde de soruna yanlış yaklaşmıştır.

– "Türk solu" diye tanımladığı devrimci örgütlerle çatışmıştır.

– Faşist Türk devletine karşı mücadele adına, TC'nin elindeki silahı alma adına dincilik ve yeni din yaratma siyaseti yapılmıştır.

- Kendi içinde muhalif seslere yaşama hakkı tanımamıştır.

– Kendisinden ayrılanlara "ajan, provokatör" vb. damgasını vurarak şiddet uygulamış ve bazılarını da öldürmüştür.

- Emperyalizme karşı tutarsız tavrı, Rus sosyalemperyalizmi savunuculuğu, Rus sosyalemperyalizminin çökmesi sonrasında açıkça batılı emperyalistlerden medet umma tavrına dönüşmüştür.

- TC'ye karşı mücadele ederken başka sömürgeci, gerici ve faşist devletlerle, örneğin İran ve Suriye ile ittifakı 1987'de stratejik bir siyaset olarak karar altına almıştır.

Tüm bu yanlışların doğal bir sonucu olarak ulusal sorunun çözümü sistem içinde aranmıştır. Bugün TC ile barış siyaseti de bu yaklaşımın mantıki sonucudur.

Burada sıraladığımız ve sıralamadığımız olgulara, yanlış tavırlara karşı mücadele ettik ve tavırlarımızı devrimci kamuoyuna sunduk.

Bunu yaparken de ulusal sorundaki tavrımızda milliyetçiliğe karşı mücadelede mızrağın sivri ucunu Türk şovenizmine çevirdik ve karşısında esas olarak mücadele ettiğimiz milliyetçilik de Türk milliyetçiliği, şovenizmi oldu.

Biz, devrim için verdiğimiz mücadelenin faşist Türk devletine karşı olduğunun bilinciyle; PKK'nin yanlışlarına da karşı mücadele ederken, PKK'nin TC'ye karşı verdiği mücadelede, ulusal baskıya karşı mücadelenin demokratik ve haklı bir yanının olduğunu; TC'ye karşı mücadelede bizim PKK'nin bu haklı yanını desteklediğimizi de durmadan vurguladık ve bu tavrımıza uygun davrandık.

Egemen ulus şovenizmine, milliyetçiliğine karşı mücadelemiz doğal olarak sadece faşist Türk devletine karşı mücadeleyle sınırlı kalmadı. Ezen ulus milliyetçiliğine, şoven tavırlara karşı mücadelemiz devrimci saflardaki yansımalarına karşı da yürüdü, yürütüldü.

1984'de PKK'nin silahlı mücadele başlatmasını "provokasyon" olarak değerlendiren ve TC'nin Kürt ulusuna karşı baskı yapmasını PKK'nin silahlı eylemlerine bağlayan TKP, TDKP gibi örgütlere karşı; ya da TKP/ML menşeviklerinin eylemleri *"yer ve zaman, biçim ve somut hedefler de isabetli ve doğru değildir"* vb. tespitlerine karşı, o dönem tek doğru tavrı takınan örgüt yine Bolşevik Parti idi.

Somut olarak bu tavırlara karşı faşist Türk devletinin, varlığından bu yana Kürt ulusu üzerinde baskı, zulüm ve katliam uyguladığını; bu ulusal baskıya karşı isyanın haklı olduğunu; silahlı eylemlere başvurmayı "provokasyon" olarak değerlendirenlerin, Kürt ulusuna, ulusal kölelığı kabul etmesini, "baskılara maruz kalmaması için" sesini çıkarmamasını salık verdiklerini ve bu tavrın Türk şovenist bir tavır olduğunu; bizim ulusal baskıya karşı isyanın haklı yanının savunucusu olduğumuzu ortaya koyduk.

PKK'nin 1984'de başlattığı silahlı eylemler sonrasında 1988-1989 yıllarına kadar, yani PKK'nin kitleselleşmeye başladığı yıllara kadarki süreçte, Kuzey Kürdistan'da ulusal hareketten, ulusal mücadeleden bahsedip de bu harekete ancak önderlik eden örgütün PKK olduğunu tespit etmeyen ve PKK'nin adını vermeyen örgütlere (somut olarak Partizan, KAWA, HK(TDKP), DHB/İleri, Dev Yol) karşı yine tavır takınan ve ulusal mücadeleden ve Kuzey Kurdistan'da ulusal hareketten bahsedip de bu hareketin önderliğini yapan PKK'nin adını vermemenin yanlış olduğunu, bunun tam da devrimcilik adına oportünizm olduğunu ortaya koyan da Bolşevik Parti olmuştur.

1984-1994 döneminde PKK ile devrimci örgütler arası çatışmalarda, sözkonusu çatışmaların karşıdevrime hizmet ettiğini ve böylesi çatışmalara karşı doğru tavrın ne olması gerektiğini de yine Bolşevik Parti ortaya koymuştur.

Bolşevik Parti, PKK ile devrimci örgütler arası çatışmaların karşıdevrime hizmet ettiğini tespit etmiş, PKK'nin yanlışlarına karşı tavır takındığı gibi, örneğin TKP/ML, TDKP, Dev İşçi, Dev Sol gibi devrimci örgütlerin yanlışlarına karşı da tavır takınmış ve doğru tavrın ne olması gerektiğini ortaya koymuştur.

Bolşevikler bunu yaparken, sözkonusu devrimci örgütler PKK'yi, kendilerine karşı tavrı gözönüne alarak bazen karşıdevrimci, bazen faşist ve bazen de devrimci olarak değerlendirmişlerdir. PKK'nin siyasi çizgi olarak bütünüyle reformist çizgiye kaydığı dönem, örneğin TKP/ML menşeviklerinin tarafından devrimci ulusal hareket olarak değerlendirildiği dönemdir. PKK'de özde bir değişiklik olmadığı halde TKP/ML, üçüncü konferansında PKK'yi karşıdevrimci olarak değerlendirmiş, daha sonra da yine özde bir şey değişmediği halde, nicel olarak siyasi yaklaşımının daha da kötüleştiği dönemde TKP/ML, PKK'yi devrimci ulusal hareket olarak değerlendirmiştir.

PKK'nin verdiği mücadelenin giderek kitleselleşmesine de bağlı olarak daha önceleri Kürt ulusal sorununu pek önemsemeyen devrimci, oportünist örgütler, 1988-1989 döneminde, PKK'nin verdiği mücadelenin kitleselleşmesine paralel olarak Kürt ulusal sorununu keşfetmeye başladılar! Bu keşif öyle bir keşif oldu ki, geçmişte sorunu görmeyen, küçümseyen yaklaşımları, bu seferPKK kuyrukçuluğuna, PKK yağcılığına dönüştü.

Bizim hem PKK'nin siyasi çizgisini eleştirmemiz, hem de faşist Türk devletine karşı mücadelede haklı yanını destekleme tavrımıza, "siz PKK'yi çok eleştiriyorsunuz", ya da "sizin eleştiriden başka işiniz yok mu?" vb. tavırlar takınılmaya başlandı.

Biz Bolşevikler, savunduğumuz görüşlerin doğruluğunun bilincinde tavırlarımızı sürdürmeye devam ederken ve PKK'deki gelişmelerin nereye doğru gittiğini ortaya koyarken ulusal hareketin giderek kitleselleşmesi ve 1990-1992 döneminde mücadelenin, özellikle de Newroz kutlamalarında serhildanlara dönüşmesi devrimci örgütlerin PKK'ye yaranma, geçmişteki tavırlarını birdenbire unutup dost görünme, Kürt milliyetçiliğine el uzatma ve her şeyden de önemlisi PKK'nin reformist siyasetini devrimci siyaset olarak kitlelere sunma tavırları iyice ayyuka çıktı.

Dışımızdaki devrimci örgütlerin çoğu açısından 1993 Mart ayında PKK'nin tek yanlı ateşkes ilan etmesi sonrasında yer yer PKK'ye eleştiri yöneltilse de, PKK'ye yaranma, yağcılık ve güce tapma siyaseti; PKK'nin reformist çizgisini devrimci çizgi olarak gösterme tavrı İmralı sürecine kadar esas olarak sürmüştür. Bu dönemde takınılan tavırlar, genel yaklaşım olarak özde değişik olan tavırlar değildir. Hatta birçok devrimci örgüt ve dergi İmralı sürecinde ve belli süre ertesinde de PKK'nin İmralı öncesi çizgisini hâlâ devrimci bir çizgi olarak değerlendirip "İmralı çizgisi" olarak değer-

lendirdikleri Öcalan'ın savunmasına karşı savunmuşlardır.

Kuşkusuz, devrimci örgütlerin PKK'ye yönelttiği doğru eleştiriler de vardır. Fakat sözkonusu doğrular yanlışların gölgesinde kalma durumundadır. Tavırlarının esas yanını yanlışları oluşturmaktadır. 1984'den bu yana gerek devrimci, oportünist örgütlerin tavırlarını, gerekse de bizim hem PKK hem de sözkonusu oportünist, devrimci örgütlerin tavırları hakkında neler söylediklerimizi kısa bir makalede aktarma imkanı yoktur. Peki ama tüm bunları neden anlatıyoruz?

Bunları anlatmamızın esas nedeni, devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütlerin hem geçmişte takındıkları tavırlarının yanlışlığını, hem de gelinen yerde PKK'nın vardığı yeri değerlendirmelerine bağlı olarak, geçmişte "dostluk" adına PKK'ye eleştiri getirmeme tavırlarının yanlışlığını ortaya koymaktır.

Her örgütün aynı ölçüde ve aynı biçimde tavır takındığını savunmuyoruz. Fakat, hangi örgüt PKK'yi ve PKK önderliğindeki ulusal hareketi devrimci olarak değerlendirmişse, somut olarak PKK'nın reformist çizgisini kitlelere devrimci çizgi olarak propaganda etmiştir. Reformist bu çizgiyi devrimci bir çizgi olarak kitlelere taşımak, istek ve niyetten bağımsız olarak kitlelerin bilincinin karartılmasıdır.

Devrimci, oportünist örgütler Kürt ulusuna ve somutta da PKK'ye "dostluk" adına reformizmin taşıyıcısı konumuna girmiştir. Bu ise, genel olarak ulusal sorunun gerçek çözümünün devrim sorunu olduğu yaklaşımıyla kökten çelişmektedir. Dostluk adına yapılan, "cehenneme gidiş yolunun taşlarını dizmek" olmuştur!

PKK, Öcalan'ın esir alınması sonrasında TC'ye entegre olma çabasında iyice hızlandığı bir dönemde, devrimci örgütler artık PKK'nin devrimci olduğunu söyleyemez duruma düştüler. Bu dönemde de yine esas olarak yanlışlara devam etme yolunu seçtiler.

Geçmişteki tavırlarını gözden geçirme yerine, bir yandan PKK'nın İmralı süreciyle teslimiyete gittiğini, çizgisinin reformistleştiğini vb. anlatırlarken, diğer yandan da geçmiş tavırlarını değerlendirme sözkonusu olunca ve kendilerine eleştiri yöneltilince "dost"luktan ve "dostlarla birliktelikten" bahsetmeye başlıyorlar. Geçmişte PKK'ye belli konularda "eleştirilerimiz" olduğunu, fakat bu eleştirileri "dostlar arası ilişkiler ve birlik için" kendilerine sakladıklarını anlatıyorlar!

Bütün bu tavırlar Kuzey Kurdistan-Türkiye devrimci hareketi içinde egemen olan yanlış bir anlayışı ortaya koymaktadır. Bu anlayış, eleştiriyi saldırı olarak kabul eden anlayıştır. Dostlararası ilişki ve birlik için eleştiriyi reddeden anlayıştır. Bunların dostluktan anladığı, birbirine iltifat ve yağcılık yapmaktır. Devrimcilik, komünistlik böylesi yanlış bir temeldeki dostluğu reddeder. İltifat ve yağcılık temelindeki bir dostluk, gerçekte, hem ulusal kurtuluş, hem de toplumsal kurtuluş mücadelesine düşmanlıktır. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi birçok şeyin yanısıra bu yanlış yaklaşımından da kopmak zorundadır.

SORUNUN BİR BAŞKA YANI...

Devrimci örgütlerin bazı önemli yanlışlarına dikkat çektikten sonra PKK'nın geldiği yeri, bunun Kürt ulusundan kitleler üzerindeki etkisinin ne olduğunu kısaca açıklamaya çalışalım.

PKK'nın geldiği yeri en özlü ortaya koyan nokta, PKK'nın 7. Olağanüstü Kongresi'dir. Sözkonusu kongrede Abdullah Öcalan'ın İmralı savunmaları resmen de onaylanarak İmralı süreci taçlandırıldı. Bu siyasete uygun olarak da faşist Türk devletine bir "Barış Projesi" sunuldu.

PKK 7. Kongresi tarafından kararlaştırılan "Barış Projesi" Türk devletinin başdemsilcilerine gönderildikten sonra, Mart ayı başlarında kamuoyuna da sunuldu. İmralı savunmalarının bu kongre tarafından programlaştırıldığı gözönüne alındığında PKK'nın TC'yle birleşmede gayet somut adımlar attığının açıkça ilan edildiği ortadadır.

Evet, PKK'nin silahlı mücadeleye son verme, güçlerini TC'nin devlet sınırları dışına çekme, kadrolarını ve gerillayı TC'nin izni çerçevesindeki legal siyasete hazırlama, faşist Türk devletinin çıkarlarını Türk hakim sınıflarından da fazla savunma siyaseti ve TC ile barışa, düzene entegre olmada samimi olduklarına Türk hakim sınıflarını ikna etme çabaları; bu çabaların bir göstergesi olarak da sekizer kişilik iki grubu TC'ye teslim etme vb. vb. tavırların birleştiği nokta "Demokratik Cumhuriyet" savunusudur.

7. Kongre'de kararlaştırılan "Barış Projesi" de sözkonusu edilen demokratik cumhuriyetin anayasa taslağı olarak savunulmaktadır. Böylece "barış" ve "demokratik cumhuriyet" hakkında takınılan tavırların bir madalyonun iki yüzü olduğu da ortaya çıkmaktadır.

"Demokratik cumhuriyet" ve "barış" konusunda PKK'nın tavrını Bolşevik Partizan sayı 125'te genişçe ortaya koyduk. Burada sorunun başka yanına dikkat çekmek için bazı noktalara değineceğiz.

İmralı savunmalarında daha geniş dile getirilen "demokratik cumhuriyet" görüşü ve bu temelde ortaya konan "barış projesi"nin üzerinde yükseldiği siyaset Kurt liberal burjuvazisinin siyasetidir. Bu siyaset TC'nin "demokratikleşmesi" gerektiğini savunan ve "ikinci cumhuriyetçiler" olarak da adlandırılan Türk liberal burjuvazisinin siyasetiyle uyumluluk arzeden bir siyasettir.

Bu siyaset, faşist Türk devletinin bazı anayasal/yasal düzenlemelerle, reformlarla, batı tipi demokratik, yani burjuva demokrasisinin olduğu bir rejime kavuşmasını savunan bir siyasettir.

Bu siyaset, kitlelerin bilinç düzeyinin geri düzeyde olması ve özellikle de PKK'nin Kürt ulusundan kitlelere verdiği yanlış bilinç sonucu, Kurt ulusundan işçi ve emekçi kitlelerin ulusal baskıdan kurtuluş istemlerini burjuva düzen içine hapseden ve kurtuluşu burjuva düzenden bekleyen bir ortam yaratmıştır.

PKK'nın etkisindeki Kuzey Kürdistanlı emekçi kitleler ulusal baskıya karşı mücadelede nasıl ki PKK'nın verdiği silahlı mücadeleye umut bağladıysa; şimdi de PKK'nın TC ile barış siyasetine umut bağlamıştır. Burjuva demokrasisinin yücelтilmesi ve kitlelere kurtuluş olarak gösterilmesi siyaseti, ne yazık ki etkin durumdadır. Eşitlik, kardeşlik, özgürlük gibi kitleleri etkileyen kavramlar, kitleleri burjuva düzen içinde hareket etmeye yönelten siyasete kurban edilmektedir.

Eşitliğin, kardeşliğin ve özgürlüğün toplumda egemen hale gelmesinin kapitalizm emperyalizm şartlarında, sömürü düzeni çerçevesinde mümkün olmadığı gerçeği kitlelerden gizlenmektedir. "Demokrasi" savunuculuğu görüntüsüyle emekçi kitlelerin bilinci kararтılmakta, bu yolla da burjuva düzenin savunuculuğu yapılmaktadır. Egemenler için demokrasi olan burjuva demokrasisinin, ezilenler için, işçi ve emekçiler için baskı, sömürü ve

zulum olduğu gerçeği, emekçi kitlelerden gizlenmektedir.

PKK'nın burjuva demokrasisini yüceltten ve düzene entegre olma siyasetinin peşinde giden kitleler içinde, PKK'nin siyasetinin gerçek anlamını kavramayan ve TC ile barıştan Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtuluşu için önemli kazanımlar elde edilebileceği umuduna sahip; bu siyasetin düzene karşı bir siyaset, yapılanın bir taktik olduğunu düşünen ve gerçekten iyi niyetli insanların olduğunu düşünüyoruz. Fakat bunların iyi niyetleri, gidilen yolun yanlışlığını ortadan kaldırmıyor. Sonuçta, kitlelerin mücadele isteni, kurtuluş arzusu çarpıtılmakta ve kitlelerin kurtuluş umudu burjuva düzene satılmaktadır. Cehenneme giden yolun taşları iyi niyet taşlarıyla döşenmektedir.

İşte Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin umut bağladığı ve kurtuluşunu sağlayacağını düşündüğü PKK'nın "demokratik cumhuriyet" siyasetinin bazı görüntüleri.

– PKK, TC ile anlaşabilmek için Kürt ulusunun ulus olarak varlığını bile savunmayı terketmiştir. Sorunu dile getirdiği yerlerde Kürt kimliği, Kürt sorunu ve Kürt halkından bahsetmektedir, ama Kürt ulusundan bahsetmemektedir. Sorun çok küçük kimi ulusal hak kırıntılarının devlet tarafından bizzat devletin çıkarları için– bahsedilmesi noktasına indirgenmiştir.

– İmralı savunmalarında da dile getirildiği gibi PKK, Kuzey Kurdistan'da geçmişte Türk devletine karşı olan Kürt ayaklanmalarını, sorunu çıkmaza sokan ayaklanmalar olarak değerlendirmekte ve TC'nin Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı siyasetinin suçlusu olarak sözkonusu ayaklanmaları göstermektedir.

– PKK, Kürt ulusal sorununa TC'nin sınırları içinde, azınlık sorunu olarak yaklaşmaktadır. Bunu lafta böyle dile getirmeseler de savundukları siyaset sonuç itibariyle böyledir.

– Kürt soruna çözüm olarak sundukları şey, Amasya Tamimi olarak da bilinen TC'nin ilk belgesinde dile getirilenlerdir.

– "Barış" adına Kemalizmin savunuculuğu yapılmakta. Türkiye'den "ülkemiz" diye bahsedilerek de TC'nin çıkarlarının savunuculuğu, Türk hakim sınıflarından daha fazla yapılmaya çalışılmaktadır.

Somut çözüm önerileri, TC'nin birliği ve bütünlüğü çerçevesinde, anayasal/yasal değişiklikler temelinde yükselmektedir. Bu bağlamda da Kürt ulusal sorununun çözümü kültürel hakların elde edilmesi derekesine düşürülmüştür.

– Kapitalist-emperyalist sistemin anlaşmaları olan "Paris Şartı", "Kopenhag Kriterleri" ve daha birçok "Birleşmiş Milletler Anlaşmaları" PKK'nın siyasetini dayandırmak istediği uluslararası anlaşmalardır.

Burada aktardığımız bazı görüntüler PKK'nın gerçek anlamda, ulusal kurtuluşçulukla da bağının kalmadığını ortaya koymaktadır. PKK'nin savunduğu "demokratik cumhuriyet", ulusal baskının, kölelğin biçiminin değiştirilerek sürdürülmesinin cumhuriyetidir.

Biz tabii ki alınacak her hakkın alınmasından yanayız. Kürtçeye serbesti, Kurtçe TV ve radyo yayını ve diğer kültürel hakların alınmasından yanayız. Bu hakların alınmasının dune göre daha iyi olduğunu da tespit ederiz. Fakat, bu hakların TC'nin anayasal/yasal değişiklikleriyle elde edilmesini Kurt ulusuna özgürlük, Kurt ulusunun kurtuluşu olarak işçi ve emekçi kitlelerin beyinlerine şırınga edilmesine karşıyız.

Demokratik cumhuriyet gerçekten savunulacaksa, o zaman demokratik cumhuriyetin ön şartının işçilerin, köylülerin, emekçilerin iktidarı olduğu savunulmak zorundadır. TC ile pazarlıklarla ve TC'nin dönüştürülmesiyle demokratik cumhuriyete varılamaz. Demokratik cumhuriyete varmanın birtek yolu işçilerin-köylülerin devrimidir! Biz boylesi bir devrimle gerçekleşecek ve işçilerin-köylülerin iktidarı olan demokratik cumhuriyetten yanayız! Kurt ulusundan işçi ve emekçilerin ulusal kurtuluşunu gerçekleştirecek olan da boylesi bir cumhuriyettir. Kurt ulusundan işçi ve emekçiler, dönüştürülmüş, "demokratik cumhuriyet" karikatürü bile olamayacak bir TC'nin koruma gücü olmayı reddetmelidirler!

Kurt ulusundan işçi ve emekçiler, ulusal ve toplumsal kurtuluştan yana olmak istiyorlarsa, PKK'nin siyasetine umut bağlayıp bu siyasetin peşinde gitme tavırlarından kopmaları gerekir. Aksi halde gidilen yolun sonunun uçurum olduğunu daha büyük bedeller ödeyerek görme durumunda kalacaklardır. Uçuruma yuvarlanmaktan kurtulmanın tek yolu, yanlış siyasetten kopmaktır! Koparın size bağlı olan ipleri, uçuruma bilinçli olarak yürüyenler, yuvarlansın!

Haykırın, gidenlerin arkasından: "Biz işçiler, emekçiler sizin düzenci siyasetinize bel bağlamakla yanlış yaptığımızı öğrendik! Artık mücadelemizi kendi elimize aldık. Demokratik cumhuriyet ve gerçek barış için mücadelemiz bundan sonra da sürecektir! Fakat, bu sefer konuşacak olanlar, değişik ulus ve milliyetlerden biz işçiler, köylüler, emekçiler olacağız! Somurgeci faşist Türk devletinin yıkıntıları üzerinde yükselecek bizim toplumsal ve ulusal kurtuluşumuz! Ve o zaman değişik ulus ve milliyetlerden halkların eşitliğinin, kardeşliğinin ve özgürlüğünün teminat altına alındığı, işçilerin köylülerin demokratik cumhuriyetini gerçeklik haline getirmiş olacağız! Boylesi bir cumhuriyette halklar arasındaki barış da gerçek bir barış olacaktır!"

Kürt ulusundan işçi ve emekçiler, ulusal ve toplumsal kurtuluştan yana olmak istiyorlarsa, PKK'nin siyasetine umut bağlayıp bu siyasetin peşinde gitme tavırlarından kopmaları gerekir. Aksi halde gidilen yolun sonunun uçurum olduğunu daha büyük bedeller ödeyerek görme durumunda kalacaklardır.

Güven ve denetimin KİMİ SORUNLARI ÜZERİNE...

ZOR bir dönemden geçiyoruz. İçinde yaşadığımız sömürü toplumunun proleter devrimlerle değiştirilmesini mümkün görenlerin ve bunun için örgütlü faaliyete katılmaya hazır olanların sayısı olağanüstü düşük. Komünistler bütün toplum içinde şu anda hakim sınıflar açısından "dikkate alınmayacak bir büyüklükte" küçücük bir azınlık. Tarihsel haklılık, bilimsel öngörü vb. böyle bir ortamda geniş kitleler açısından pek fazla birşey ifade etmiyor. Komünizmin olduğu, çöktüğü, bir daha gelmemecesine tarihe gömüldüğü, kapitalizmin ve onun demokrasi dediği sistemin kesin zafer kazandığı vb. emekçi yığınların kafalarına hergün gerçeğin ifadesi olarak kazınan tezler. Geniş yığınlar açısından devrim-komünizm vb. en iyi halde "nostaljik" takılan kimi "dinazorların" özel meraklarının adı. Bu ortamda devrimci komünist faaliyetle kısa erimde gözle görülür başarılar elde etmek özellikle de bu başarıları komünist örgütlenme faaliyetinde birebir yansıtmak güç. Yeni insanları, durumu olduğu gibi aktarma temelinde, insanlara boş ajitasyon çekmeden gerçek komünist bir faaliyete çekmek, onları örgütlemek, bugün belki her zamankinden daha güç; daha sabırlı ve meşakkatli bir çalışma gerektiriyor. Bu durum, devrimci saflarda büyük bir moral bozukluğunun, yenilgicilliğin, devrimci pozisyonlardan uzaklaşıp reformist konumlarda konaklamanın dış şartlarını oluşturuyor. Örgütsel alanda da bu durum ya tekke örgütlenmesinin (her lafında bir keramet olan bir şeyhin önderliğinde, kafalar örgüte girilirken vestiyere bırakılan tipte bir örgütlenme) ya da geniş çapta bir legalizmin –ya da bunların çeşitli biçimlerde içiçe geçmesinin– maddi temellerini oluşturuyor. Bu ortamda devrimci, hele hele komünist devrimci olmak ve kalmak zor mu zor...

İşte yoldaşlar arası ilişkilerde bugün bu objektif durumun bilincinde olmak zorundayız.

Yoldaşlık ilişkisi, zaten en baştan sonuçta insanlığın kurtuluşu davası için, gönüllü ve bilinçli olarak can bedeli bir mücadeleye hazır olanların arasındaki bir ilişki olarak, insanı ilişkiler içinde en yoğun, en önemli, en yüce ilişkilerden biridir. Yoldaşlarla ilişkisinde insanlar bunun bilincinde davranmak, yoldaşlarını gözbebeği gibi korumak, onlara sahip çıkmak, onlara verebileceği en büyük desteği vermek, onları saymak zorundadır. Kişiye karşı duyulan sempati, antipati vb., kişinin şu veya bu kişisel özelliğine duyulan tepki vb. yoldaşlık ilişkisinde belirleyici olamaz, olmamalıdır. En baştan böyle bir ilişki olan yoldaşlık ilişkisinde, bugünün lanetli ortamında yoldaşlar çok daha duyarlı olmak, bugün komünist olmanın kelimenin tam anlamıyla akıntıya karşı yüzmek olduğunun bilincinde davranmak zorundadır.

Yoldaşlararası güven yoldaşlık ilişkilerinde en önemli ilişki normlarından biridir. Bu güvenin temeli, aynı davaya olan bağlılık, aynı örgütün insanları olma olgusudur. Burda karşımıza kuşkusuz sıkça kullandığımız ve kesinlikle doğru olan bir norm daha çıkıyor: Güven iyidir, fakat kontrol daha iyidir. Kuşkusuz güven aynı zamanda kontrole dayanmalı, sınanmalıdır. Fakat bu "kontrol" ışığı, herkesin herkesi denetlemesi biçiminde kavranmamalıdır. Kontrol kişisel değil, örgütseldir. İllegal bir örgütte, tek tek yoldaşların doğrudan doğruya birlikte çalıştıkları yoldaşlar dışındaki yoldaşları bizzat ortak pratik içinde tanıma, ortak pratik içinde sınama imkanları, denetleme imkanları çok sınırlıdır. Yoldaşların tek tek kişisel sorunları, durumları hakkında da somut bilgi örgütün ilgili kademelerinde vardır ve ancak çalışma içinde gerekli olduğu ölçüde birlikte çalışan yoldaşlara iletilir. Bu bağlamda kuşkusuz örgüte karşı tek tek yoldaşların kişisel gizi olamaz. Örgütün ilgili görevlendirme yapan kademeleri, doğru görevlendirme için, yoldaşların durumu hakkında tam bilgiye sahip olmak zorundadır. Fakat bu birlikte şu ya da bu çalışmayı yürüten yoldaşlar açısından da, yoldaşların hakkında tam bilgiye sahip olma anlamına gelmez. Çalışma için mutlak gerekli bilgiler dışında her bilginin "fazla bilgi" olduğu bilincinde olarak, birlikte çalışan yoldaşlar da, tek tek yoldaşların özel kişisel durumları hakkında tam bilgiye sahip olmayabilirler. Bu durum yoldaşların birbirleri hakkında "kuşku" duymalarına vb. yol açmamalıdır. Yoldaşların birbirlerinin durumları hakkında tam bilgiye sahip olmamaları, kimi hallerde çeşitli kuşkular geliştirilmesinin maddi temelini oluşturabiliyor.

Örneğin, bir yoldaşın evi toplantı için kullanıldığı veya arşiv onun evinde durduğu vb. nedenlerle– açık eylemlere katılmaması gerekiyor. Bu konuda direktif veriliyor, ve fakat çalışma için mutlak gerekli bilgi olmadığı için nedenler açıklanmıyor. Birlikte

çalışan yoldaşlar, bu durumda sözkonusu yoldaşlar hakkında acaba korkudan mı ya da tembellikten mi vb. açık eylemlere katılmadığı vb. konusunda kuşkular geliştirebiliyorlar. Bazı hallerde bunun gibi kuşkular dedikodu halinde yayılabiliyor. Kuşkular kimi zaman –yoldaşla doğru dürüst tartışmadan bile– yargıya dönüştürülebiliyor. Bu yargılar yaygınlaştırılabiliyor. Ve sözkonusu yoldaşa/lara karşı genel bir güvensizliğin dayanakları haline gelebiliyor. Bu gibi gelişmeler yoldaşlık ilişkilerini zedeliyor. Birbirimize en fazla ihtiyacımız olduğu bir ortamda, sırt sırta vermemiz gereken bir ortamda, yanımızdaki insan hakkında "Acaba?" soruları gücümüzü zayıflatıyor.

Kuşkusuz şu veya bu yoldaşın, şu veya bu tavrı, şu veya bu düşüncesi hoşumuza gitmeyebilir. Evet bir yoldaş hakkında hatta onun ideolojik tavrı, sağlamlığı vb. konularında kuşku da duyabiliriz. Bu durumda yapılacak şey gördüğümüz bizce hatalı olan düşünceler, tavırlar üzerine doğru yöntemlerle yürümek, kuşkularımızı örgütlü olduğumuz yerlerde, kurallar içinde ve açıkça nedenleriyle dile getirmek, ikna olmadığımız yerde, yine kurallar içinde mücadelemizi sürdürmektir. Elimizde eleştiri/özeleştiri gibi çok önemli bir silah vardır. Bunu doğru kullandığımızda, aşamayacağımız bir hata yoktur.

Burada kişiler konusunda değerlendirmede belirleyici olanın, partinin genel değerlendirmesi olduğunun kavranması ve ona uygun davranılmasıdır. İllegal bir örgütte, kişi üzerine tüm somut bilgilerin de tek tek diğer yoldaşlara verilmesinin mümkün olmadığı şartlarda, tam bilgiye sahip olmadan varılacak bir kişisel genel değerlendirmeyle, örgütün aynı kişi hakkındaki genel değerlendirmesi çelişebilir.

Örneğin, bir yoldaşa birkaç yoldaş, birlikte çalıştıkları bir yoldaş hakkında, bizzat birlikte çalışma içinde gördükleri hatalar vb. nedeniyle, onun bir komünist olarak taşınamaz olduğu genel değerlendirmesine varıp partiden dışlanması gerektiği sonucuna varabilirler ve bunu partiden talep edebilirler. Kuşkusuz böyle bir genel değerlendirmeye varmak için getirilen gerekçelerin çok sağlam olması gereklidir. Yoldaşların bir bölümünün yaptığı bu değerlendirme ile, partinin iki kongre arasında Merkez Komitesi tarafından temsil edilen genel iradesinin değerlendirmesi çeşitli nedenlerle –hataların ağırlığının değerlendirmesinde farklılık, "işe yaramaz" ilan edilen yoldaşın bütünlük içindeki değerlendirmesinde genel olumsuz değerlendirmenin paylaşılmaması vb.– çelişebilir. Bu durumda belirleyici olan genel iradedir. Ve hiç bir şart altında, parti içinde bir yoldaş hakkında, onun "işe yaramazlığı" vb. gibi genel olumsuz değerlendirmeler, bu partinin genel iradesi değilse, yaygınlaştırılamaz. Çünkü böyle bir tavır sonuç olarak karşıya alınan bir yoldaşın şahsında, bizzat partinin teşhiri anlamına gelir. Yalnızca sözkonusu yoldaşı değil, tüm partiyi yaralar.

Yoldaşlık ilişkilerinde, bu çok uçtaki "olumsuz genel değerlendirme" örneği dışındaki kimi durumlarda da, tek tek yoldaşlar, bütün yoldaşların şahsında partinin temsil edildiğinin bilincinde davranmalı, tek tek yoldaşlarla ilişkilerinde, yoldaşların hoşlanmadığı, yoldaşlık ilişkilerini zedeleyecek sonuçlara gidebilecek tavırlardan kaçınmalıdır.

Örneğin kimi yoldaşlar var, bunlar samimiyet adına, birçok yoldaşın yaralayıcı bulduğu "şakalar" yapabiliyor. Yoldaşların kendileri açısından yaralayıcı buldukları bu şakanın bizim yoldaşlık ilişkilerimizde yeri yoktur. Ya da kimi yoldaşlar var, bunlar kendi çalıştıkları alanlar dışındaki alanlar hakkında, uluorta genel değerlendirmeler yapıp, yapılan kimi işleri, kişileri, kurumları eleştirme adına bölgeleri, kişileri aşağılayıcı, şu veya bu kişiye, kuruma bölgeye karşı kışkırtma anlamına gelebilecek değerlendirmeler yapabiliyor. Bunu yaparken aşağılananın o kişi, kurum, bölge vb. şahsında bir bütün olarak parti olduğunu kavramıyor. Burada da kavranması gerekir, partinin kişilerden, kurumlardan oluşan bir bütün olduğu, onun bir parçasında bütünün varolduğudur.

Bu söylediklerimiz hiç bir şekilde, hataların üzerine gidilmemesine, eleştiri getirilmemesine vb. çağrı değildir. Hayır; söylediğimiz yalnızca kurallara uyarak yoldaşça eleştiriye çağrıdır. Hastayı öldürmek için değil; onu tedavi için eleştiriye çağrıdır!

27 Nisan 2000 ▲

KOMÜNİST PARTİSİ, sömürüsüz, sınıfsız yeni dünyayı kazanma kavgasını en iyi biçimde örgütlemek; büyük insanlığın bu büyük davasını başarmak için vardır. Parti komünizm düşüncesinin gelişip yaygınlaşması, dünya işçi ve emekçilerinin bu davaya kendi davaları olarak sahip çıkması, proleter dünya devriminin gerçekleşmesi için çalışır. Bu açıdan bir komünist partisinin kendi örgütlerini konumlandırmada çıkış noktası komünizm davasının başarısı için en iyi verimi elde etmektir. En iyi verimi elde edebilmek için de komünist partisi güçlerini amaca en uygun biçimde görevlendirmeye, onları en fazla verim verebilecekleri alanlarda konumlandırmaya çalışır. Ama partinin bunu en iyi biçimde yapabilmesi için birçok faktörün yanısıra öncelikli olarak görevlendireceği örgütlü elemanını tüm ayrıntılarıyla tanıması gerekir. Bu olmaksızın partinin bir kadroyu, üyeyi örgütlü elemanını doğru değerlendirebilmesi ve onu doğru yerde yeteneğine ve ihtiyaca uygun en iyi görevde görevlendirmesi mümkün olmaz.

Bu "tam olarak tanıma" içinde, ideolojik siyasi yanların yanında, tüm kişisel özellikler, konumu, durumu vb. de vardır (Neyle geçiniyor, ne iş yapıyor, ailevi durumu nedir, zorlukları nedir, sağlık durumu nedir, kendini nasıl değerlendirmektedir, eğilimleri nedir, istekleri nedir, hayattan beklentisi nedir, kendisi için önerdiği nedir? vb. vb.) Bu bağlamda kişisel giz yoktur. Giz, partinin dışa karşı kendini koruyabilmesi için gereklidir. Kişisel giz, kişinin durumunun tam bilgisi temelinde iş yapılmadığı için, partiye zarar verir

Görevlendirmenin KİMİ SORUNLARI ÜZERİNE...

Tam da bu nedenle partiye karşı üyenin gizi yoktur.

"Partiye karşı üyenin kişisel gizi yoktur" demek, kuşkusuz bütün üyelerin bütün üyeler hakkında tam bilgiye sahip olması anlamına gelmiyor. Görevlendirme yapacak kurum ve onun görevlendirdiği kişilerin tam bilgiye ihtiyacı vardır

Yer yer, parti çalışmasına yarayacak bilgiyi vermek yeterlidir, herşeyi partiye açmaya gerek yok vb. düşüncelerle; yer yer, partiyi basit sorunlarla uğraştırmamak duşuncesiyle partiye eksik bilgi verilebilmektedir. Niyet ne olursa olsun boyle durumlarda parti, kadrosu-uyesi hakkında eksik bilgiye dayanarak iş yapmakta ve bu durum sonuçta partiye zarar vermektedir. Basit ayrıntılar gibi görünen birkaç örnek verelim.

Örneğin; bir kadro çok yetenekli bir örgütleyici olduğu halde yaşamını sürdürmek için fabrikada on saat çalışmak zorundadır ve aldığı ücret kendi geçimine yetmemektedir. Bu kadro durumunu "partiye yuk olmamak" vb duşuncelerle açmamaktadır. Ona göre partiye yük olmamak için yedek işlerde çalışmak, geçimini kendisi sağlamak en doğru olanıdır. vb. Fakat yapılan iş iyi niyetli olsa da yanlıştır. Çunkü o kadro sadece geçimini sağlamak için çok zaman harcamak zorunda olduğundan yeteneklerini parti çalışmasında daha verimli olabileceği bir alanda kullanamamış, parti açısından daha verimli olmasını "partiye yuk olmayayım" düşüncesiyle engellemiştir. Parti için çok daha önemli kazanımlar sağlayacak bir çalışmayı kendi geçimi için harcadığı zamana feda etmiştir. Bu bakımdan zarar vermiştir Tabii ki bu, her durumu iyi olmayanın partiye durumunu açması halinde maddi olarak mutlaka destekleneceği vb. anlamına gelmiyor Bunun yapılabilmesi için koşulların uygun olması gerekir Burada esas olan partinin kendi kadrosunun geçimini nasıl karşıladığı, olanaklarının neler olduğu, onun nasıl geliştirilebileceği, nerede konumlandırılırsa en iyi verimin alınabileceği vb. vb. bilgisine tam sahip olmasıdır Parti bu bilgiye tam olarak sahipse ona gore ve sahip olduğu imkânlar ölçüsunde iş yapacaktır.

Yine, orneğin bir kadro aylık sistemli kazancının yanısıra çeşitli yan gelirlere de sahiptir Fakat o ancak sistemli gelirinden partiyi haberder etmekle kendini sınırlamıştır Burada en başta ideolojik bir zaaf sozkonusudur. Parti bunun bilgisine sahip olmadığında bu zaafın giderilmesi için kadrosuna yardımcı olamamaktadır. Böyle bir durumda kadrosunu tam doğru değerlendirme ve onun hatalarıyla mücadele etme imkânı partinin elinde alınmıştır Doğal olarak geçimini sağlamak için on saat çalışmak zorunda olan bir kadroyla beş saatlik bir çalışmayla yaşamını sürdürmek durumunda olan bir kadro arasında parti çalışmasında verim bakımından farklılıklar olacaktır Eğer biri on saat çalıştığı halde diğeri kadar ya da ondan daha fazla verimli olabiliyorsa bunun nedeninin bilinmesi lazım. İçinde bulunulan koşulların bu farklılıktaki payının ne kadar olduğu parti tarafından bilinmek zorunda. Parti bunun bilgisine sahip değilse kadrosunu tam olarak değerlendiremez, onu doğru konumlandıramaz, geliştiremez. vs

Bir başka ornek; bir kadro, üye, örgutlu bir insanımız. bir iş yapmak istemekte; bir daire almak, bir işyeri açmak vb istemektedir Fakat "parti olumlu karşılamaz" vb. duşuncesiyle bunu partiye açmaz ve bir fırsatını bulunca bu işi kendi başına yapmaya kalkışır. Sonuçta bu iş bir biçimde açığa çıkar. Bu durumda parti bir oldu bittiyle karşı karşıya bırakılmıştır Bu kesinlikle yanlış bir yaklaşımdır Bu ve benzeri sorunlarda eğer yapıl-

Parti sensin...
Senin senden gizleyeceğin ne olabilir ki? Ufak sırrını açıklamanın seni huzursuz edeceğini mi düşünüyorsun? O zaman sorunu bilmesi gerekenlere anlat, sorumluluğunu birlikte taşıyın. Unutma sen yalnız değilsin!

mak istenen iş doğru bulunuyorsa, onu kendi başına yapma yerine partiye en başta açmak ve parti tarafından doğru bulunmuyorsa o işi yapmamak ve partiyi yapılmak istenen işin doğruluğuna ikna etmeye çalışmak gerekir. Doğru olanı budur.

Bir başka örnek; bir kadronun sağlık durumu iyi değildir. Fakat o, çalışmaları aksatmamak gerekçesiyle bunu söylemeyi gereksiz görmez, sorulduğunda iyi olduğunu söyler. Parti onun sağlıklı olduğu bilgisine sahiptir. Bu durumda parti ancak sağlığı iyi olan bir kadronun yapabileceği bir görevi böyle bir yoldaşa vermeyi uygun bulmuştur. Fakat verilen görev sağlık problemi nedeniyle yapılacak gibi değildir. Bu durumda parti, bilgi eksikliğinden dolayı ancak çok sağlıklı bir kadronun yapacağı bir işi sağlık problemleri olan, bu nedenle verilen işi yapacak durumda olmayan birine vermekle yanlış bir görevlendirme yapmak zorunda bırakılmıştır. Doğal olarak verilen iş düşünulduğu gibi yerine getirilemeyecek, parti çalışması aksayacaktır. Bu bağlamdaki eksik bilgi parti çalışmasına zarar vermiştir.

Bir başka bağlamda; bir partili birlikte yaşadığı insanla ilişkileri iyi değildir. Fakat bunun parti çalışmasını ilgilendirmediğini düşünmekte ve "bu benim özel sorunum" vb gerekçelerle gerçek durumu partiye açmamaktadır. Parti bu yoldaşların özel ilişkilerinin iyi olduğu bilgisine sahiptir. Öyle bir an gelir ki, parti; bir alanda diğer şeylerin yanında özel ilişkilerinin de mutlaka iyi olması gereken birilerine ihtiyaç duyar. Tam da bu yoldaşların o iş için ideal olduğunu düşünür ve onları birlikte görevlendirir.

Böyle bir durumda işin bu aşamasına kadar gizlenen ilişkinin aslında iyi olmadığını görevlendirme yapıldıktan sonra çıkıp anlatmak karar alan organı kötü bir durumla karşı karşıya bırakır. Ya da gerçek durum anlatılmadan verilen göreve başlandıktan sonra da aralarındaki sürtüşmeden, ilişkilerinin kötü olmasından dolayı verilen iş yapılamaz hale gelir. Parti çalışması yine istendiği gibi yürümemektedir, yine eksik bilgi partiye zarar vermiştir.

Bir partilinin aşk ilişkisinde de –kişinin özel sorunu olmasına rağmen–, partiye karşı gız olamaz. Herhangi bir sorunun kişiye özgü, onu ilgilendiren özel bir sorun olması başka birşey, bunun partiden gizlenmesi başka birşeydir. Parti kimin kiminle yaşamak istediğine karışmaz ama, varolan ilişkinin parti çalışmasını ilgilendiren yanına karşı kayıtsız kalamaz. Görevlendirmeler yaparken mümkün olduğu ölçüde bu ilişkiden hem kişilerin, hem de partinin zarar görmemesi için çalışır. Bu tür ilişkiler partiye karşı giz olduğunda başka şeylerin yanısıra görevlendirmelerde partiye yarar getirmeyecek kararlar alınabilir. Tam da böyle bir bağlamda adı geçen ilişkinin tümüyle yalnızca kişiyi bağlamadığı kendiliğinden ortaya çıkar. Varsayalım ki, iki yoldaş arasında bir aşk ilişkisi var. Fakat kendi aralarında şöyle düşünüyorlar: "Ama bu çok özel bir sorun, ikimizi ilgilendirir. Bundan partiye ne, ben çalışmalarımı aksatıyor muyum, ona bakarım. Bu ilişki çalışmalarımı aksatmıyorsa bunu partiye açmanın ne gereği var? Partiye her sırrı açmanın ne önemi var, parti çalışmasına gerekli olanı anlatmak yetiyor." vb.vb. Onlara göre parti çalışmasına neyin yetip yetmediği konusu açık... Ama sorun bu kadar basit değil! Aralarındaki ilişkinin bilgisine sahip olmayan parti, birbirlerine aşık olan ikiliyi artık yanyana gelemeyecekleri çok farklı alanlarda görevlendirir. Fakat öyle ki, bu ayrılık biri için çok önemli sorun olmaktadır. Onu göremekten dolayı işleri yapamaz durumdadır. Yeni alana gittikten sonra işlerin aksamasıyla birlikte bu durum ortaya çıkmaktadır. Oysa en başta parti bu durumun bilgisinde olsa görevlendirmeyi yaparken bu durumu da gözönüne alacaktır. Eğer öyle olması kaçınılmazsa, kararı durumun bilgisinde alır...

Bütün bunlar varsayıma dayalı örnekler olsa da "partiye karşı giz"in, sonuçta partiye zarar verdiğini ortaya koymaktadır. "Benim de kendime göre küçük sırlarım olabilir. Parti çalışmasında neyin gereklı olduğunu ben de biliyorum." vb. diye düşünen yoldaşlar varsa, onlara şu kadarını söylemenin gereklı olduğunu düşünüyoruz. "Sen durumunu bütün detaylarıyla partiye anlat, parti kendine lazım olanları kullanır. Gerisi yine senin özel sorunundur. Bırak da neyin parti çalışmasına gereklı olup olmadığına parti karar versin. Sen kendin karar verirsen, çoğu zaman gereksiz bilgi dediklerin, parti çalışmasında görevlendirmelerde parti için gerekli bilgi olabilir.

Parti kadrolardan oluşur. Parti sensin. Senin senden gizleyeceğin ne olabilir ki? Ufak sırrını açıklamanın seni huzursuz edeceğini mi düşünüyorsun? O zaman sorunu bilmesi gerekenlere anlat, sorumluluğunu birlikte taşıyın. Unutma sen yalnız değilsin! Eğer bunların bilincinde davranmaz, "ufak tefek sırlarını" kendine saklarsan parti çalışmasını aksatacak kararlar alınmasına, yer yer uygulanamaz kararlar alınmasına yol açarsın. Sonuçta partiyi güvensiz hale düşürursün."

• • •

Yoldaşlar karşısında mahçup olmamak, utanıp sıkılmak vb. nedenlerle gerçek durumunu olduğu gibi ortaya koymamak kötü sonuçlar doğurabilir, partiye zarar verir. Örneğin: Bir yoldaş bulunduğu alandan alınıp ihtiyaç olan bir başka alana verilecektir. Yoldaş hakkında sahip olunan bilgilere bakıldığında onun yeni alana gitmesinin önünde herhangi bir engel yoktur, yoldaş düşünulen alana tümüyle uygundur ve parti açısından yararlı işler yapacaktır. Görevlendirme eldeki bu bilgiler temelinde yapılmıştır. Gerçek durum böyle olduğunda sorun olmaz. Ama varsayalım ki, görevlendirme yapılmadan önce hem resmi yazışmalar temelinde verilen bilgiler, hem de yeni görevlendirme bağlamında yapılan görüşmelerde verilen bilgilerde görevlendirilmesi düşünulen yoldaş gerçek durumunu anlatmamış, düşunduklerinin bir bölümünü kendine saklamıştır. Bir noktadan itibaren sorunların çıkacağı, eksik bilgi nedeniyle partinin zor duruma düşeceği açıktır. Halbuki en başta partiye karşı açık olunsa, örneğin, "ben bu gö-

revi şu şu nedenle tam olarak yerine getirecek durumda değilim. Bizim şöyle şoyle problemlerimiz var, karar alınacaksa bunun bilgisinde alınsın. vs. vs." dense, parti herhangi bir karar alacaksa bunun bilgisinde alır. Fakat sorun bu açıklıkta ortaya konmayıp, "problem yok, parti ne görev verirse onu yapmaya hazırım" denirse, herşeyden önce parti gerçek durumun bilgisi dışında bir karar almaya sevkedilmiş olur. Ve böyle birşey partiyi zor durumlarla karşı karşıya bırakabilir. "Bir partili verilecek her görevi yapmak zorundadır. Ben bir partili olarak şu sorunum, bu sorunum var dersem, yoldaşlar hakkımda kötü düşünür. Benim ideolojik zaaf içinde olduğumu düşünürler, ayıp olur vs. vs." düşünceleriyle var olan durumu doğru aktarmamak oldukça yanlıştır, böyle bir tavrın sonucunda parti zarar görür.

Her parti uyesinin partinin verdiği her görevi yapmakla yükümlü olduğu en başta tüzük hükmudür. Fakat bu, görevlendirmede en doğru yapmanın ölçütü değildir. Parti görevlendirmeyi yaparken en iyi verimi elde edebilmek için karar almadan önce tüm koşulları değerlendirir ve en uygun olanı yapmaya çalışır. Bir parti uyesi verdiği tum sağlıklı bilgilere rağmen onun hiç de isteyerek yapmayacağı, ona göre hiç de kendisine uygun olmayan bir görevle görevlendirilebilir. Bu sorunun bir başka yanıdır. Bu bağlamda da bilinmesi gereken şudur: Parti görevlendirmeleri yaparken ihtiyaca ve elindeki imkânlara göre iş yapar. Yapılan görevlendirme bireyin görebildiği kadarıyla yanlış olabilir. Ama parti, butun içindeki değerlendirme sonucu en iyi olanı yapmaya çalışır. Aldığı karar bütünün bilgisine sahip olmaya dayanır! Karar alacak olan organ bu bilgiye ne kadar eksiksiz, ne kadar doğru sahipse o ölçüde parti geneli açısından en doğru olan görevlendirmeyi yapma imkânı artar.

Her parti üyesinin görevi, ne düşündüğünü, durumun ne olduğunu olduğu gibi anlatmak ve buna rağmen verilecek gorevde hoşnut olmasa da onu canla başla yapmaya hazır olmaktır. Bunun bilincinde olmayan bir yoldaşın niyeti ne olursa olsun partiyi gerçek durumun bilgisinde olmadan karar almakla karşı karşıya bırakır, partiye zarar verir.

* * *

Bir komünist partisi komünistlerin gonüllu, bilinçli birliğinin adıdır: birbirlerine güvenenlerin oluşturduğu bir yapıdır. Parti öncelikle komünizm davası için mücadeleye atılan yoldaşının zorla, baskıyla bu yola girmediğini, örgütlü mücadeleye atılmanın onun bilinçli tercihinin bir ürünü olduğunu bilir. Partinin üyelerine yaklaşımda çıkış noktası budur. Parti birini "denemek için" ya da birini tasfiye etmek için (bile bile objektif olarak yapamayacağı bilinen görevleri vermek) görev vermez. Sorunun daha iyi anlaşılabilmesi için yine varsayımlara dayalı birkaç örnek verelim:

Parti, X yoldaşa "Seni b alanında görevlendirmek istiyoruz, bu konuda ne düşünüyorsun?" diyor. X yoldaş, aslında o alandaki görevi yapmaya yetenekli olmadığını, içinde bulunduğu koşulların buna elvermediğini düşünür. Fakat bu düşüncesini yüksek sesle partiye aktarmak yerine "Yahu acaba beni mi denemek istiyorlar?", "Böyle söyleseler de beni burada görevlendirmezler, onun için ben 'sız bilirsiniz, nerede görevlendirirseniz varım' vs. diyeyim, böylece yoldaşların bana güveni sarsılmaz!" vb. düşüncelerle hareket eder ve gerçek durumu aktarmak yerine, kendi kendiyle hesaplaşmalara girer. Oysa parti X yoldaşın sağlam olup olmadığını denemek için değil, vermeyi düşündüğü görevi onun yapabileceğini, o alanda parti açısından yararlı işler yapabileceğini düşündüğünden o görevi vermiştir. Onun ne kadar başarılı olup olmayacağını süreç gösterecektir. Davaya bağlılığının, sağlamlığının ölçütü de bu tür "blöf"ler değil, mücadelenin bizatihi kendisidir. Burada da hakem zamandır. Ya da; Q yoldaş, bazı yoldaşlarla örgutsel konularda çelişme içindedir ve kendi görüşlerinin mücadelesini verir. Parti bu süreçte Q yoldaşı bulunduğu alandan bir başka alana gönderir. Q yoldaş "Yahu acaba ben birileriyle çokça çelıştığım, çatıştığım için mi benim alanımı değiştiriyorlar?", "Acaba beni başlarından atmak için mi bunu yapıyorlar?", "Acaba, bu görevi yapamayacağımı bildikleri için veriyorlar ve burnumu sürtmek mi istiyorlar?" vs vs. diye düşünür. Q yoldaş yine büyük bir yanlışın içindedir. O boyle düşünmekle komünist partisinin ne olduğunu hiç bilmediğini ortaya koyduğu gibi, niyetinden bağımsız olarak partiyi bir komplo örgütü derekesine düşürmektedir. Q yoldaşın kendi kendisiyle mücadele içinde kafasında geçirdiği resim bir komünist partisi resmi değildir. Onun düşunduklerini bile bile yapan bir parti komünist bir parti olamaz. Komünist partisi kendi uyesini tasfiye etmek için uyenin objektif olarak altından kalkamayacağı, yapamayacağı bir görevi vermez. Eğer onu saflarından atmak istiyorsa gerekçeleriyle birlikte onu açıkça atar. Bunun önünde herhangi bir engel yoktur! Parti görevlendirme yaparken mümkün olduğu ölçüde herkese durumuna en uygun olduğunu düşündüğü görevi verir. Fakat bu hiç bir şekilde, herkese istediği görev verilecek anlamına gelmez.

Kimi zaman kişinin objektif olarak yapması mümkün olan ve mutlaka onun yapması gereken, onun en iyi yapacağı düşunulen —objektif olarak da en iyi onun yapacağı— gorevler, onun isteği olmamasına rağmen sozkonusu kişiye verilebilir. Burada sorun, ihtiyaç ve imkânlar sorunudur. Kişi isteği olmadığı için yapabileceği işi yapmıyorsa, kişisel nedenlerle yapabileceğinin en iyisini yapmıyorsa, gerçekte partili değildir. Partili kendi durumunu tum detaylarıyla partiye aktarır, isteklerini vb. açıkça ortaya koyar, sonuçta verilen görevi yapmaya hazırdır. O kendine verilen görevi beğenmese de, birlikte çalışacağı bazı yoldaşların istediği gibi olmadığını duşunse de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır, davaya getireceği kazanımı çeşitli nedenlerle çarçur etmeye hakkı olmadığını bilir. Partinin yapacağı görevlendirmeler karşısında bir partilinin takınacağı doğru tavır budur!

Nisan 2000 ▲

Özde değişen bir şey yok!

Egemenlere gore kadınların sorunu yok! Her türlü haklar aslında mevcut, ancak bunları kullanamıyorlar... O da herhalde kendi suçları olmalı! 8 Mart'ta yine bu turden "resmi açıklamalar" yapıp gorev savuşturdular ve bir de kadınlara karanfil/çiçek dağıttılar. Güdümlerindeki kadınlar da görevlerini yaptılar. Onlar da çiçek/karanfil alıp "Ataları"nı ziyarete koyuldular. Bilinen ve her yıl tekrarlanan çiçek ve kutlama alışverişi oldu bitti.

RESMİ AÇIKLAMA

Kadının sorunu yok

Sadece bir gün varız

Kadınların sesi dün Meclis'te her zamankinden daha çok çıktı. Ecevit, kürsüde karanfil dağıttı

Bu çığlığı duyan yok!

8 Mart, OHAL'e rağmen

Güneydoğu'da ilk kez yapılan interaktif kadın şöleni

KADER: Kadın politika üretmeli

Antalya'da kadınlara hediye prezervatif

kadınlar günlerini gönüllerince kutladılar

8 Mart mitingi yasaklandı

Bunun yanısıra işlerine gelmeyen miting ve gösterileri de yasaklama, cop ve gözaltıyla hakları için sokağa ve meydanlara dokulen insanları yıldırma politikalarına da devam ettiler.

Diğer yanda 8 Mart'ta egemenlere muhalif gosteri ve etkinlikler yapan kesim vardı. Bunlar içinde dikkat çekici olan PKK'nın "barış" sıyasetiyle uygunluk içinde ortaya konan "Barış Gösterileri"ydi "Barış Anaları İnisiyatifi" sahnedeydı ve Abdullah Öcalan'ın da "direktifiyle" 8 Mart "barış gunu"ne çevrilmeye çalışıldı. Bu biçimde Kürt kadınlarının özgürlük mücadelesi bu yanlış barış sıyasetine çekiliyordu Kürt kadınlarının özgürlüğü için özgür bir Kürdistan'ı kurma mücadelesi söylemde dahı kalmamıştı Ulusal, cınsel, sınıfsal sömüruden kurtulma hedefini ıfade eden şıarlar yerine bol bol kadınların "barışçıl doğası" gündeme getirilıyordu .

Diğer kadın grup ve çevreleri "Küresel Kadın Yürüyüşü" bağlamında harekete geçmeye ve bunu kadın hareketinin taleplerini canlı tutma "atılımı" yapmaya çalıştılar. Bunların hepsini birleştiren nokta özdekı reformizmdı. Kadınların eşıtlığı ve kurtuluşu için mucadele bunların büyük çoğunluğu açısından bugün tamamen sistem ıçı bir mücadele görünümünü almış durumdadır. Sistemle çatışma esasta burjuva demokrasisi ve kadın-erkek eşıtlığinin sınırlarının genişletilmesi noktasına düşmüştür

• • •

Devrımci taleplerden her gün bıraz daha uzaklaşma. .

Kadın hareketının nicel olarak gerilediği ve içeriksel olarak da reformist çembere sıkışıp kaldığı bir donemden geçıriyoruz. Halbuki emekçi kadınların çalışma ve yaşam koşulları gıderek

ağırlaşıyor ve taleplerimiz acillığını koruyor. Bu şartlarda her türden reformist ve feminist akımdan gelen "sıvrılık", "keskinlik", "gerçekçi olmama" suçlamalarına aldırmadan Komunist Kadın Hareketinin hedef ve ilkelerine sarılmak her zamankinden daha önemli. Bu, emekçi kadınların günlük mucadelesini, yaşam koşullarını biraz olsun iyileştirecek reformcuklar için mücadeleyi boşlamak anlamına gelmiyor! Hayır! Sadece ve sadece bütün alanlarda mücadele içinde yerimizi alırken devrim perspektifimizi, yeni bir dünya yaratma hedefimizi bir an olsun gözden kaçırmamamız anlamına geliyor.

Emperyalistlerin "komunizm öldü" çığlıklarına, her renkten reformistin "artık devrimler, devrimci savaşlar çağı kapandı" korosuyla güç kattığı bu dönemde ilkelerimize bağlılık sağlam durarak ilerleyebilmemizin yegane garantisidir.

Kurtuluş bayrağı bizim elimizde!
YAŞASIN KOMUNİST
KADIN HAREKETİ!

Nisan 2000 ▲

Emek

düşük ücretler, ev köleliği...

yoksulluk, çalışma koşulları,

bebek ve çocuk ölümleri, eğitimsizlik,

işsizlik... dayak,

taciz, tecavüz, pekâlet

bekçiliği...

başlık, berdel, kumalık,

'namus cinayeti denilen

kadın katli...

dini baskılar,

kıyafet yönetmelikleri...

zoraki

kısırlaştırma...

Yetti gayri!

EDİ BESE!

Tutarlı antifaşizm, tutarlı antiemperyalist mücadeleyi gerekli kılar!

Faşist tehlikeyi sonal olarak bertaraf etmek istiyorsak, egemen emperyalist sömürücü düzeni bertaraf etmemiz gerektiğini biliyoruz. Çünkü tutarlı antifaşizm, tutarlı antiemperyalist, devrimci mücadeleyi gerekli kılar!

Nazi diktatörlüğü bundan 55 yıl önce Stalin'in Kızıl Ordusu önderliğindeki antifaşist koalisyon tarafından askeri olarak yenilgiye uğratıldı. Mauthausen adı sonsuza dek Nazi faşizminin korkunç cürümleriyle kopmaz bir bağ içinde anılacaktır. O bizim için her zaman bir uyarı ve faşistleşmenin her türlü biçimine karşı tavizsiz mücadele etme yükümlülüğü anlamına gelmektedir.

Avusturya ve Avrupa'da bugun burjuvazinin metropollerdeki proletarya ve Asya, Afrika, Latın Amerika halklarının daha fazla yeni somürgeleştirilmesi ve somürulmesi üzerine kurulu saldırılarının bir kez daha keskinleştirilmesi anlamına gelen yeni bir faşistleşme gerçekleşmektedir Bu nedenle AB (Avrupa Birliği) Avusturya'sındaki durumu daha yakından incelemek bize gereklı görünmektedir

Faşist FPÖ'nün (Avusturya Özgürlukçuler Partisi) hukumete gırmesının OVP (Avusturya Halk Partisi) tarafından mümkün kılınmasıyla birlikte, SPÖ (Avusturya Sosyaldemokrat Partisi) ile ÖVP'nın yıllardan berı hazırladıkları şey, Avusturya'da tutarlı bır şekilde sürdurulmeye devam edildi. İşçi sınıfına yoğun saldırılar, dışa karşı askerileşmenin ve içte baskı aygıtının gelıştirilmesi, faşızm opsiyonunu gıderek daha guçlü bır şekilde gundemde tutan burjuvazının "yenı" sıyası stratejısının açık belirtileridir Egemenler bugun hâlâ burjuva demokrasisi görunumünü koruyabilseler de, onlar sürekli mevcut olan faşıst eğılımlerı her zaman faşizmin açık bıçımine donuşturebilirler. Parlamenter demokrası ve faşizm, kapitalizmin sadece ıkı farklı yüzu, her ne kadar aynı olmasa da, ama evet aynı madalyonun ıkı yüzudur!

"Yenı" faşistleşmenin FPÖ'nun hukumete gırmesıne bağımlı olmadığını, geçmış on yıllar açıkça kanıtlamıştır İşçi sınıfının ideolo-

jik olarak silahsızlandırılması, sendikaların sendika ağaları, burjuva parti fonksiyonerleri ve işçi aristokratları elinde "işçi" örgütleri biçiminde yozlaşması ve "sosyal ortaklık" vasıtasıyla emekçilerin sakınleştirilmesinin bugünkü mevcut durumda sorumluluk payları vardır. Bunlara asla gerçekleştirilmemiş olan Avusturya'nın Nazilerden temizlenmesi sorunu eklenmelidir. Sayısız çocuğun işkence ve katledilmesinin sorumlusu olan milliyetçi-"sosyalist" ötanazi (ağır hastaların doktor kararıyla ilaçla öldürülmesi) doktoru Heinrich Gross olayı, "eski" nazilerin burjuva partiler ve parlamenter-demokratik sisteme entegre olmalarına en iyi örnektir. Gross, SPÖ'nün himayesi altında son zamana kadar rahatsız edilmeden çalışabildi ve 2. Cumhuriyet'te adli psikiyatrinin kurulmasında belirleyici rol oynadı. Ancak bugün, Gross artık çok yüksek ve mutlu bir yaşa erdikten sonra, şimdi adliye ondan hesap sormak istediği izlenimi vermeye çalışıyor. Tabii bu arada artık onun cezai ehliyeti olup olmadığı tartışması da yürüyor. Bu yaklaşım tarzı Nazi diktatörlüğünün bütün kurbanlarının suratlarına başka bir darbe daha anlamına gelmektedir!

FPÖ hükümete girdikten buyana SPÖ ve ÖVP kendilerine antifaşist bir maske takmaya yeniden daha fazla çaba göstermektedirler. Schaumayer'ın Avusturya'daki Nazi rejimi sırasında zorla çalıştırılanlardan geride kalanlara tazminat ödenmesi için hükümet temsilcisi olarak atanması hükumetin geç de olsa suçunu itiraf etmesini yansıtmamakta; bilakis sorunu basit ve herşeyden once ucuz bir

şekilde çözme çabasını göstermektedir Bu çozume gore zorla çalıştırma yoluyla büyuk kârlar elde eden holdingler tek kuruş bile ödemeyeceklerdir

Biz bugün burada Mauthausen'de uluslararası anma töreninde "Faşizm, bir daha asla" anlayışımızı yeniden dile getirirken, bu, bizim için, yeni faşistleşmeye tutarlı, anti-emperyalist ve devrimci mücadeleyle karşı çıkmak anlamına gelir. Biz bununla, sağlam bir şekilde emperyalizmin zeminde duran, Avusturya parlamentosunda temsil edilen bütün partilerden ve "K"PÖ' (Avusturya "Komunist" Partisi)'den ilkesel olarak farklıyız Faşist tehlikeyi sonal olarak bertaraf etmek istiyorsak, egemen emperyalist sömürücü düzeni bertaraf etmemiz gerektiğini biliyoruz. Çunkü tutarlı antifaşizm, tutarlı antiemperyalist, devrimci mucadeleyi gerekli kılar!

Nisan 2000 ▲

— Yaşasın ezilen halklar ile birlikte Stalin önderliğinde, Nazi faşizmini dize getiren Kızıl Ordu!
— Unutmak yok! Bağışlamak yok! Faşizm, bir daha asla!
— Faşizmin arkasında duran sermayedir! Ona karşı enternasyonal alanda mücadele yürütelim!
— Kahrolsun emperyalist sömürücü "düzen"!
— Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

AVUSTURYA BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARI
AVUSTURYA MARKSİST-LENİNİST PARTİSİ
MARKSİST-LENİNİST İNİSİYATİF (VİYANA)
KOMÜNİST EYLEM VİYANA

"Küreselleşme, bölgeselleşme ve emek" başlıklı sempozyum üzerine...

15-16 Nisan tarihinde İstanbul Altunizade'deki Petrol-İş Genel Merkezinin toplantı salonunda yapılan bu sempozyuma İtalya, Yunanistan ve Fransa'dan da birer konuşmacı katıldılar.

Sempozyumu "Türkiye MAI ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu" düzenlemişti. Fakat Sempozyum TMMOB'nin tüm İstanbul şubeleri, DİSK ve DİSK'in belli başlı sendikaları, Türk-İş'in Hava-İş, Petrol-İş ve TUMTİS sendikaları, Yol-İş I No'lu Şubesi, KESK'in 9 sendikası tarafından destekleniyordu. Tüm bu destekleme sözlerine rağmen katılım 200 kişi civarında idi.

Ben ilk gün toplantıya katıldım. Birinci gun iki oturum yapıldı. Birinci oturumda "Kureselleşme ve Kurumları" uzerine, ikinci oturumda "Küreselleşme surecinde Avrupa Birliği'nin yeri ve Turkiye" uzerine tartışıldı, fakat aslında her şey tartışmaya bazı konuşmacılar tarafından sokuldu. Buradaki olumsuz yan ise bu iki gündem maddesinde tartışma bolumu yoktu, yine bazıları saatlerce konuştular, sessiz dinleyiciler ise sadece soru sorma ozgürlüğüne sahiptiler. Konunun onemine rağmen bu burokratik yaklaşım MAI karşıtı grup tarafından aşılamamıştı. Umarız gelecekte aşarlar.

Bu oturumlarda konuşma yapan Orhan Iyiler, mücadelenin boyutlarının çok değiştiğini, bunun kavranması gerektiğini; dünyanın Pentagon (dolar), Bruksel (euro) ve Tokyo (yen) tarafından yonlendirildiğini; artık sermaye sınıfının dünya devletinden, dünya hükümetinden bahsettiklerini, 2005 yılında bu hukumetin tüm dünyayı yonetmesi perspektifini savunduklarını ve tek pazar halinde dünyayı görmek istediklerini belirtti. Dünyayı 200 şirketin yonettiğini soyleyen Orhan Iyiler, mesela Sony'nin urettiği toplam ürunlerin Turkiye halklarının urettiklerinden 100 milyar dolar daha fazla olduğunu, General Motor'un urettiklerinin tum Afrika halkları ve Hollanda ile Belçika'nın toplam uretiminden daha fazla olduğunu one surerek dunya burjuvazisinin sosyaldemokrat partileri merkez sağa kaydırdığını, komünist partileri sosyaldemokratlaştırdığını belirtti. Boylesi bir durumda Seattle'da ya da başka yerde eylemlerin yapılmasının birşey ifade edemiyeceğini soyleyen Iyiler, komunistlerin bu eylemlerde kendi alternatiflerini gur bir şekilde dunya halklarına gosteremediklerini, bunun yapılması gerektiğini, bunu yapmak için de, rönesansını yapmış komünist partisinin yaratılması gerektiğini belirtip "Biz bunu yapmaya mecburuz" şeklinde tavir koydu. Yer yer de, "Leninist parti yaratılmalıdır" şeklinde takınılan tavırlarla ilk defa boylesi bir sempozyumda çok daha net bir şekilde "leninist parti" kavramı sozcük olarak da olsa açık ve net bir şekilde korkusuzca bir konuşmacı tarafından dile getirildi.

Bu tavır bence iyi bir tavırdı.

Fakat, komünist partisinin nasıl yaratılacağı, "ronesans"dan ne anlaşıldığının açık ortaya konmaması yine bir belirsizlikti. Bolşeviklerin iki aşamalı parti oğretisini net bir şekilde formule ettikleri ve dünya üzerindeki gelişmelere karşı kendi leninist perspektiflerini ortaya koydukları bir donemde, bunların tartışılamamış olması bizim bir zayıflığımıza işaretti ve Bolşevikler bu anı iyi bir şekilde değerlendirebilmeli dirler. Bu sempozyuma kendi perspektifimizi sunan bir metin ile gıdıp tartışmalara yon verebilmeliydik. Bunun eldeki imkanlarla da yapılması mumkündü!

Dr. Ergin Yıldızoğlu da, "küreselleşme" kavramının çıkışına değinerek bu kavramın 1990 yıllarından sonra liberal politikaların yerleştirilmesi amacına uygun olarak ortaya atıldığını; bununla emperyalizm ve yeni somurgecilik kavramlarının yok sayılmasının amaçlandığını savundu. Ayrıca bu yeni liberal politikaların iflas edeceğini, bunun ilelebet devam etmeyeceğini belirterek, Pentagonun da (CIA) 1997 yılında hazırladığı gizli bir raporla 2025 yılında yeni bir hegamonyasal kapışmanın yaşanacağını belirttiğini ve bunu engellemek için şimdiden önlem almaya çalıştıklarını ifade etti.

Kapitalizm Enstitüsü/İtalya'dan Massimo Casinelli'de yaptığı konuşmada birçok şeyin yanısıra, Lenin'in Kautsky'nin "Ultra Emperyalizm Teorisi"ne değinerek, Lenin haklı olarak bu teoriyi eleştirdiğini, çünkü, barış dönemının geçici olduğunu, kapitalizm koşullarında gerçek barış dönemının mumkun olmadığını, çünku her zaman yeni saflaşmaların, yeni bölünmelerin ortaya çıkacağını, bugün de dengesiz bir kapitalist gelişme olduğunu ve çok kutupluluğun sözkonusu olduğuna atıfta bulundu.

Bu konuşmalarda yine dunya burjuvazisinin yeniden faşizmi şekillendirdiğine, faşistlerin bir dizi ülkede yerellikten çıkıp merkezi parlamentolarda temsil edilmeye başladıklarına, dünyadaki gelişmelerin "Ya sosyalizm, ya barbarlık" ikilemine doğru ilerlediğine vurgu yapıldı. Bu sempozyuma çok sayıda sendikacının katılmasının iyi olduğu; ama onların işçilere, "Dünya burjuvazisinin ve ulke burjuvazisinin sizlere vereceği birşeyi kalmadı, dünyayı siz yonetmelisiniz!" deme göreviyle karşı karşıya oldukları belirtildi. Yine Orhan Iyiler sosyalizm kavramını kendisine yakıştıran birisine; "Herhalde komunist kavramını kullanmak istediniz!" dercesine sosyalist teriminin komünist kavramı ile eşdeğer olmadığını açıklamaya çalıştı.

Bu sempozyumda dinlediğim bolumde mutlaka daha değinilecek başka yanlar da var, fakat ben şimdilik bu kadarla yetinerek Orhan Iyiler'in, "Seattle'da kızıl bayraklarla alternatifimizi gostermeliydik" tavrına şunu eklemek istiyorum.

Gun gelecek Seattle'de ve dünyanın her yerinde fabrikaların bacalarına, dağların doruklarına Bolşevikler kızıl bayrakları asacaklardır! Er ya da geç dunya burjuvazisinin defterini dureceğiz! Bunun için herkesin bolşevizmin bayrağı altında birleşmesi gerekmektedir! Haydi saflara!

Bolşevik bir okur, 15 Nisan 2000 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Tevgera marksîst-lenînîst, bi gelemperî tekoşîna milliyetên bindest û bi taybetî ya netewa Kurd ya ku berê xwe daye dijî zordestiyên netewî, zilmê û îmtiyazan bi tundî destek dike, naveroka demokratîk ya gelemperî ya di tevgera netewî de ya netewa bindest bi tundî destek dike.

Tevgera marksîst-lenînîst, dijî burjûva û axên erdên biçûk yên ku serê tevgera netewî ya Kurd dikêşîne ji, tekoşîna proleterya û kedkarên Kurd ya çînî dimeşîne û idare dike. Dijî çalakiyên bûrjûva û axên Kurdan yên xurtkirina netewekariyê diarmancînin, karker û kedkarên Kurd hişyar dike. Tevgera marksîst-lenînîst, li hemberî tekoşînên ku çînên burjûva û axên erdan yên cure milliyetan ji bo seretayiya xwe didin bê qeyd e.

Tevgera marksîst-lenînîst tekoşîna dijî zordestiyên netewî di hewildana xurtkirina rewşa axên erdan, şêxan, mellan ûhw... îhevanînê de li dijî wan ditekoşe.

Tevgera marksîst-lenînîst, bi hewildanên feodalên mezin yên Kurd ku bi çînên sereke yên Tirk ve hevkariyê dikin, yên mervên olî, bûrjûvayên mezin, ku dixwazin karker u kedkaran perçe bikin, di bin destan re bi bûrjûvaziya Tirk û axên erdan ve, dijî gelên kedkar yên hemû milliyetan dalawêran dimeşînin, hewlên wan yê karker û kedkaran di xewêkin, pir caran bi şiyarên netewekariyê dixwazin bidêçînin dizane û li dijî wan ditekoşe.

Tevgera marksîst-lenînîst, weke hevrê Lenîn jî nîşan dike, xapandinên dewletên emperyalîst ku bi sîstem pêkîne li pêş komen firch yên kedkar yên hemû welatan û hele yên welatênbindest bê westan, bêccizîn, di bin maska dialiyê siyasî de dewletên serbixwe saz dike, û rastiyê de di qadên aborî, malî û leşkerî de yên bi temamî girêdayî xwe saz dikin eşkere dike û sûcbar dike.

Tevgera marksîst-lenînîst, çîna karker û kedkarên cin di dewleteke bêlî de, di rêxistinen yekbûyî de li hevhatina wan di rêxistinên siyasî, sendîkî, kooperatîfi, perwerdeyî wv. diparêze. Bi mêlên karker û kedkaran gorî milliyetên wan di rêxistinan de komkirinê ditekoşe. Ji bo ku karker û kedkarên ji cûre milliyetan dikarên ancax bi vi awayî dijî sermayê navnetewî û paşverûyê bi serfirazî bigêhêjin îmkana tekoşîn meşandinê, dikarin ancax bi vi awayî li dijî propaxanda û daxwazên paşverû yên axên erdan yên hemû milliyetan, mervên olî û netewekar yên burjûva bi serfirazî bigêhêjin imkana tekoşîn dane.

Tevgera marksîst-lenînîst, plana "xudmuxtariya netewî-çandî", ya ku ji we atê me ji aliyê bûrjûva û bûrjûva-biçûk, partiyên oportunîst u me an yên ji her milliyetî bi gelemperî kela wan ire tê, bi tundî red dike. Ji bo ku ev plana, karên perwerdeyî ji aliyê dewletekê ve gorî milliyetan parvebe peşniyar dike, bi vi awayî karker û kedkarên her milliyetî bi çanda burjûva û axên erdan ve wî milliyetî ve girêdanê û wan di aliyê manewî de kelekirine diarmancîne. Li ser ve, hem ji aliyê demokrasiyê ve, hem ji aliyê berjewendiyên tekoşîna proleterya ve pir û pir bi zerar e.

Ya ku tevgera marksîst-lenînîst di sîstema diktatoriya gel ya demokratîk de çareseriya ku ji bo mesela millî bîne ew e:

Di sîstema diktatoriya gel ya demokratîk de wê garantiya wekhev ya tam ya netewan û zimanen were kirin. Tu zimanekî mecbûrî wê neyê naskirin, ji bo gel di bistanên ku hemû zimanan wedere... dikin werin amade kirin. Zagona bingeh ya dewleta gel, wê bi tundî xweditbûna her kijan îmtiyazê ji bo her kijan netewê, û her kijan tecawuza mafê hindikahiyen millî qedexe bike. Ji bo her netewê wê mafê çarenusî were naskirin. Ji bo ev hemû pêk werin, bi taybetî jî xudmuxtariya firch ya herêmî û bi temamî icara demokratîk ya xwe xwe îdare dike pêwîste. Tixûbên van herêmên xudmuxtar û yên xwe xwe îdare dikin li ser bingeha aborî û şertên civakî, têkiliya nifûsa netewî wv... wê ji aliyê nifûsa ... ve were tayin kirin.

Fm şiyara xwe ya bingehîn ya di derheqa pirsgirêka netewî de careke din dubare bikin:

"Ji bo hemû netewan mafê wekhev ya tam, **mafê çarenûsiya netewan**, yekîtiya karkerên hemû welatan (û ya gelên bindest)."

Not: di meha 12 1971 de hat nivîsîn. Pêşti veqetina ji revizyonîzmê bi ser esle wê mayînê ve nûve hate nivîsîn.

Hezîran 1972

BOLŞEVİK PARTİZAN

HÜCRE TİPİ CEZAEVİNE HAYIR!